

СВІТНИК

ДУХОВНО ЗБУДОВУЮЧИЙ ЖУРНАЛ

ОБЛАСНЕ ОБ'ЄДНАННЯ ЦЕРКОВ
ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ХРИСТИЯН-БАПТИСТІВ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ

№1 (43), 2009

«...Поки маємо час,
усім робімо
добро...»

Повернувшись з роботи і зайшовши на кухню, бабуся побачила на столику шоколадку, поруч з якою лежала листівка. Жінка підійшла ближче, взяла в руки листівку і усміхнулася, адже на ній вона впізнала незграбний почерк малолітнього внучка. На звороті було написано: «Любим дідусю та бабусі. Це вам від мене. Ваш внучок». Притуливши до грудей малесенький і дорогий серцю сувенір, жінка щоразу пробігала очима по дитячих каракулях. Від трепетних почуттів по щоках покотилися непрохані сльози. У голові метушилися всілякі думки.

Хто сказав внучкові, щоби він так вчинив? Адже хлопчик не зобов'язаний так робити. Проте взяв і зробив. Для чого? Можливо, хотів заслужити на прихильність з боку дідуся та бабусі, підтвердження їхньої любові до нього, а разом і декілька цукерок у майбутньому? Ні, це не так. Хлопчик зробив цей маленький приємний подаруночок тільки для того, щоб показати, що він любить своїх бабусю та дідуся. Це було свідченням їхніх близьких стосунків. Він зробив це тому, що є їхнім внучком, а не для того, щоб у якийсь спосіб стати ним.

Саме так і з добрими ділами, які нам слід чинити як Христовим послідовникам. Ми не повинні здійснювати добрі діла з метою заслужити собі місце на небі. Ні, наші добрі вчинки є свідченням нашого спасіння і віри в Ісуса Христа. Все, що потрібно було зробити для нашого спасіння, вже зробив Христос. Проте і нам слід попрацювати. Навіщо? Не для того щоб заслужити Його милість, а тому, що ми любимо Його. Ця праця — свідчення вдячного серця.

Отож вирушаймо у подорож сторінками «Свічника». Сподіваємося, у запропонованому матеріалі ви знайдете не лише відповіді на запитання щодо доброчинності, а й ґрунтовні спонуки та заохочення творити добро.

З любов'ю, редакція «Свічника».

4	Віра і діла <i>Сергій МОРОХОВСЬКИЙ</i>
6	«Небезпека» добрих діл <i>Тарас БРИЧУК</i>
12	«Богові на небо...» <i>Михайло ЄФАНОВ</i>
16	Хай не знає ліва рука, що робить права... <i>Григорій БОРТМАНСЬКИЙ</i>
18	«Не будь переможений злом...» <i>Петро ШАТРОВ</i>
28	«Встань — і йди»... <i>Світлана БЕРЕЗА</i>
31	Якщо Бог відчинить — ніхто не зачинить <i>Валентина ЛЮТА</i>
32	Квітуйте там, де ви посаджені! <i>Віра ЖАКУН</i>
36	Служіння Біблійного інституту <i>Любомир ТУРЧАК</i>
38	III з'їзд молодіжних керівників церков ЄХБ Рівненської області <i>Роман КУРБАЦЬКИЙ</i>
41	І ти тут? <i>Олександр ЯРМУШКО</i>

Служіння в церкві, праця у винограднику Господньому не така справа, яку можна виконати лише завдяки нашим людським здібностям. Потрібно, щоб Сам Бог приготував нас для цього високого і відповідального служіння, і тоді наша праця не буде марною.

А. ПУКЕ, "Гідний Божий служитель", с. 8

Погортайте сторінки старих і нових газет — в очах рябіє від звітів про чергові благочинні акції на користь знедолених та інвалідів, хворих дітей та сиріт. Радіти б та втішатися з цього приводу: люди стали добрішими, чуйнішими до чужої біди... Проте мені особисто радіти не хочеться, бо чомусь у слові «милосердя» вчувається все більше фальші. Не вірите? А ви проаналізуйте самі.

М. БІЛОВОЛ, "Побожне благочестя", с. 14

Спогади... Тягарем вони лежали на серці Тетяни Василівни і болем відгукувалися в голові. Тепер жінка самотньо лежить на лікарняному ліжку, ніхто її тут не провідує. А так хочеться, щоб цю лікарняну тишу розітнуло радісне «Мамо!». Її скоро не стане, а діти, можливо, про неї навіть і не згадають... Що ж вона накоїла?

Світлана НОВОСАД, "Спогади", с. 24

Сторінки історії пишуться щоденно, і кожна з них є неповторною. На одній із них в історії церкви с. Переділи залишиться занотованим той день, коли брати та сестри зібралися на святкове богослужіння подякувати Богові за врожай. На це свято приїхало багато гостей із навколишніх сіл та міст.

Федір СМІЮН, "Переділи", с. 34

Дорогі брати та сестри! Не зациклюймося на матеріальній кризі, що спіткала сучасний світ, а розплющмо очі і погляньмо, що навколо панує глибока духовна криза. Та не сумуймо, адже нам, християнам XXI сторіччя, Господь подарував особливу свободу, що дає можливість нести Благую Вістку світові, який гине навколо нас.

Валерій ЩЕРБИНА, "Ідіть... і Євангелію проповідуйте!", с. 38

ЖУРНАЛ

Засновник і видавець:

Обласне об'єднання
церков євангельських
християн-баптистів
Рівненської області

ВИДАЄТЬСЯ

На кошти добровільних
пожертвувань

ПОТРЕБУЄ

Молитовної та
фінансової підтримки
християн

ЗАПРОШУЄ ДО СПІВПРАЦІ

проповідників,
поетів, письменників,
композиторів — усіх,
хто хоче і може служити
євангельським словом

Пишіть на адресу:

33001, м. Рівне,
вул. Дворецька, 41

Телефонуйте:

(0362) 63-34-11

E-mail:

shevchuk_luda@mail.ru

НАД НОМЕРОМ ПРАЦЮВАЛИ:

Головний редактор
Михайло Ільюк

**Літературний
редактор**
Олена Ярмушко

Редакційна колегія

Святослав Карп'юк
Людмила Шевчук
Людмила Жакун
Ліна Бородинська
Світлана Береза

**Дизайн
і комп'ютерна верстка**
Віра Фесянова

Реєстраційний номер
РВ № 377
28 січня 2004 року

Часопис надруковано
у ТЗОВ "Каліграф", м. Рівне,
вул. Київська, 69,
тел. (0362) 64-24-32

© тексту, малюнків, фото,
оформлення "Свічник", 2009 р.

При передруку матеріалів
посилання на часопис
обов'язкове

Обсяг — 14 аркушів
Друк — офсетний
Тираж — 1300 примірників
Розповсюдження безкоштовне
Журнал виходить щоквартально
Замовлення №

ВІРА І ДІЛА

Кожна із світових релігій пропонує свій шлях до Бога та висуває свої умови для спасіння. Як правило, цей шлях зводиться до того, що спасіння потрібно заслужити, добитися, знайти, причому людина повинна покладатися лише на свої сили, щоби добитися Божої прихильності. Однією із унікальних характеристик християнства є шлях, яким людина може прийти до Бога, та умови, завдяки яким вона здобуває спасіння. Ісус Христос сказав: «Я дорога» (Ів. 14:6). А також: «Поправді, поправді кажу Вам: Хто вірує в Мене, життя вічне той має» (Ів. 6:47). Біблія говорить, що це — єдиний правильний шлях та іншого немає.

1 «Бо жодне тіло ділами Закону не виправдається перед Ним...» (Рим. 3:20).

Християнство більше, ніж інші релігії, підкреслює зіпсутість людини, гріховність її серця. Після гріхопадіння людство перебуває в глибокому моральному занепаді, людина відтоді не може не грішити. Вона стала духовно мертвою (Еф. 2:1) і не може самостійно зробити вибір на користь Бога і добра (Ів. 8:34).

Біблія описує різні способи, за допомогою яких люди намагалися здобути спасіння. Одні поклалися на власну праведність. Вони намагалися у всьому поступати правильно, вести святе життя і робити добрі діла. Але пророк Ісая говорив: «*І стали всі ми, як нечистий, а вся праведність наша немов поплямована місячним одіж...*» (Іс. 64:6). Інша категорія людей силкувалася спастися виконанням Закону та дотриманням релігійних ритуалів. Ці люди ретельно дотримувалися Божих заповідей, даних через Мойсея, виконували різні постанови, приносили жертви, відзначали свята в установлені дні. Але, незважаючи на ці старання, ніхто у такий спосіб не міг отримати спасіння, «*бо хто всього Закону виконує, а згрішить в одному, той винним у всьому стає*» (Як. 2:10).

Євреї могли хизуватися своєю належністю до вибраного Богом народу. Вони поклалися на свій релігійний спадок: «*Наш отець Авраам*» (Ів. 8:39). Але як в Старому Заповіті говорили пророки, так і в Новому свідчили Христос та апостоли, що формальна належність до вибраного народу не спасає. Апостол Павло говорив, що до свого покаяння він був тим, хто по праву міг гордитися своєю належністю до Ізраїлю: був обрізаний восьмого дня за Законом, належав до фарисеїв і виконував Слово Боже настільки, що був «*невинний, щодо правди в Законі*» (Фил. 3:4-6). Однак усе це вважав за сміття, бо збагнув, що праведність може отримати лише завдяки вірі в Ісуса Христа, а не через виконання Закону (Фил. 3:7-9). Деякі люди намагалися пізнати Бога і здобути спасіння, покладаючись на власну мудрість. Але Слово Боже говорить, що «*світ мудрістю не зрозумів Бога в мудрості Божій*» (1 Кор. 1:21). Справжньою Божою мудрістю, яка веде до спасіння, є віра в Христа розп'ятого (1 Кор. 1:23).

Сьогодні люди використовують подібні способи, щоби спастися. Одні говорять, що не зробили нічого поганого і їхня праведність явно більша, ніж їхніх сусідів. Інші вва-

жають, що їх спасає хрещення або відвідування богослужінь на свята. Ще дехто каже, що належність до православної церкви, членство в протестантській церкві або ж народження в сім'ї віруючих людей автоматично дарує їм спасіння. Останні занадто мудрі у власних очах, а тому не можуть побачити Божої мудрості, що спасіння дається завдяки вірі в Христа розп'ятого.

Що більше людина грішна, то більше вона потребує Божої допомоги у справі спасіння. Біблія однозначно стверджує, що кожна людина є грішником. Для цього пропонує розглянути біблійні приклади.

В день освячення храму Соломон молився до Бога про прощення для людей, «*бо немає людини, щоб вона не згрішила*» (1 Цар. 8:46). Ісая, назвавши причини страждання Христа, сказав: «*Усі ми блудили, немов ті овечки, розпорошились кожен на власну дорогу*». Апостол Іван також говорив, що «*весь світ лежить у злі*» (1 Ів. 5:19). Подібних висловів є багато, але, мабуть, найбільш знайомими на цю тему є слова апостола Павла: «*...бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави*» (Рим. 3:23). Причому Біблія говорить не лише про гріховність кожної людини, а й про те, що кожна людина є гріховною до глибини свого серця. Пророк Єремія каже: «*Людське серце найлукавіше над все...*» (Єр. 17:9). Саме тому християни вважають людину абсолютно гріховною, а це означає, що ніхто не може спасти себе сам. Відтак людина має потребу в переміні серця і в дієвих засобах для спасіння.

2 «... Людина не може бути виправдана ділами Закону, але тільки вірою в Христа Ісуса...» (Гал. 2:16).

Слово Боже стверджує, що Бог ініціював спасіння. Він Першим зробив крок назустріч людині, яка відступилася від Нього. Апостол Іван говорить: «*Ми любимо Його, бо Він перше нас полюбив*» (1 Ів. 4:19), а апостол Павло висловлюється так з цього приводу: «*А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками*» (Рим. 8:5). Ісус Христос неодноразово повторював цю істину своїм учням. Коли апостол Петро визнав Ісуса за Сина Божого, то Христос сказав: «*Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець*» (Мт. 16:17). В іншій проповіді, пояснюючи план спасіння

для людей, слова Ісуса звучать так: «Ніхто бо не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його» (Ів. 6:44). Ще до першої реакції людини необхідний рух назустріч людині з боку Бога. Потрібне не лише запрошення, але й притягнення з боку Творця. Ті, хто не спасенний, не може відповісти Ісусу Христу без допомоги Святого Духа. Наскільки це може зробити, Дух відкриває людині необхідні істини (Ів. 16:8-11).

Євангельські християни вірять у те, що людина може бути виправдана лише на підставі пролитої крові Христа і лише завдяки вірі в Того, Хто пролив цю кров. Потрібно уточнити, що віра є не підґрунтям, а умовою спасіння. Щоб зрозуміти цю різницю, давайте уявимо таку ілюстрацію. Над річкою на двох опорах простягається міст. Для того щоб перебраться на інший бік, людині потрібно зважитися піти по архітектурно спорудженій «стежині». Своїм рішенням людина нічого не додає до самого мосту. Він не стає ані міцнішим, ані слабшим, коли людина його переходить. Так само і в ділі спасіння. Двома опорами мосту спасіння є смерть і воскресіння Ісуса Христа (1 Кор. 15:3-4). Людина нічого не може додати до цього. Все, що потрібно для спасіння, це перейти міст, тобто увірувати в Христа і прийняти те, що Він уже звершив.

В Євангелію від Івана особлива увага звернена на Об'єкт віри, на Самого Ісуса Христа (Ів. 2:11, 23). Він очікував, що Його слухачі, осмисливши Старий Заповіт і розпізнавши мету Його покликання, увірують в Нього і в Писання (Ів. 5:24, 39; 17:20). Віра в Слово означає віру в Ісуса, так само і віра в Ісуса означає віру в Бога. Така віра приводить людину до спасіння, причому уже в теперішньому часі, а не в майбутньому (Ів. 3:18; 5:24).

З «...Віра, коли діл не має, мертва в собі!» (Як. 2:17). Зусилля людини (діла закону, добрі діла і т.д.), які в інших релігіях є умовою спасіння, в християнстві є результатом спасіння. Віра — це ставлення до Бога, яке визначає всі думки та вчинки людини. Автори Нового Заповіту звертають особливу увагу на цю істину. В своєму Євангелію апостол Іван говорить про віру як послух Слово Божому, як постійне наслідування істини, що проповідував Христос (Ів. 8:31). В

Євангеліях повторюється, що для того, аби віра не перетворилась у невір'я, необхідно проявляти послух тому, що говорить Бог.

Ісус Христос неодноразово казав, що очікує плоду від Своїх послідовників. Якщо дерево не дає плоду, то воно буде знищене (Мт. 7:19), якщо виноградне галуззя не родить, то буде спалене (Ів. 15:6). Син Божий також говорив, що «немає доброго дерева, що родило б злий плід» (Мт. 7:17).

Апостол Павло багато говорив про спасіння лише вірою. Але він часто показував взаємозв'язок віри і діл. Коли Господь Ісус з'явився йому дорогою в Дамаск, то Савл (у майбутньому апостол Павло) поставив Йому два питання. Перше стосувалося віри, друге — діл. Коли він зрозумів, що Христос є Спаситель і увірував в Нього, то відразу запитав, що йому потрібно робити і як правильно далі жити (Дії 9:5-6). У Посланні до ефесян апостол Павло пише, що християни є спасеними благодаттю Божою через віру в Христа. Вони стали новими людьми, новим творінням, і Бог хоче, щоби вони перебували у добрих ділах (Еф. 2:8-10). У Посланні до Тита Павло зауважує, що є люди, які називаються християнами і що «вони твердять, немов знають Бога, але відкидаються вчинками, будучи бридкі й неслухняні, і до всякого доброго діла нездатні» (Тит. 1:16).

Послання Якова стосується практичних аспектів віри людини.

Яків виступав проти тих людей, які хотіли зробити християнство, швидше всього, богословсько-філософською системою, ніж життям. Він викриває віру, що є просто інтелектуальною згодою. Якову чисто раціональна віра, котру мають навіть демони, не прийнятна. Апостол виступає проти такої мертвої релігії. Саме тому він говорить: «... віра, коли діл не має, мертва в собі!» (Як. 2:17). Також Яків зазначає, що людина, яка відмовила в допомозі своєму ближньому, є мертвою (Як. 2:15-16). Віра не сумісна з лукавством (Як. 2:1-4), навпаки, проявляє милосердя (Як. 2:13). Іншими словами, для Якова діла — це діла християнської любові, виконання царського закону любові до ближнього, це практичний вияв віри.

Отже, автори Нового Заповіту говорять, що людина може бути виправдана перед Богом лише вірою в жертву Ісуса Христа. Вона нічого не може додати до того, що звершив Христос на хресті. Людина просто може прийняти спасіння як дар від Господа. З іншого боку, щире прийняття Господа вірою ніколи не залишиться без плоду. Істинна віра обов'язково буде проявлятися в переміненому житті, в добрих вчинках і ділах любові. Таке зовнішнє вираження віри буде прославляти нашого Отця, що зараз на небі (Мт. 5:16; Ів. 15:8).

Сергій МОРОХОВСЬКИЙ,
пастор церкви м.Здолбунова-2.

Ми часто стаємо свідками дискусій на тему, що ж, зрештою, веде християнина Додому: добрі діла чи віра в Христа? Це схоже на запитання: яке лезо ножиць важливіше?

Серйозна сумлінність — єдине, що виявить нашу нездатність зберігати беззvadну моральність. Віра в Христа — єдине, що спасе від відчаю, і результатом цієї віри будуть добрі діла — діла віри.

Існує дві крайності. Одні кажуть: «Єдине, що важливе, — це добрі діла». Інші ж вважають, що тільки віра важлива. Біблія розв'язує це питання в одному чудовому реченні, перша частина якого свідчить: «...зо страхом і тремтінням виконуйте своє спасіння» (Фил. 2:12). Таким чином, здається, що все залежить від нас і від наших добрих справ, але друга частина доповнює: «Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин...» (Фил. 2:13). Це нашо́вхує на думку, що Бог робить усе, а ми нічого. Яснішого пояснення в християнстві не знайдемо. Я — в безвиході, але це не дивно. Бачте, ми намагаємось відокремити в непроникні посудини, що саме робить Бог, а що — людина, коли вони співпрацюють разом. І, природно, починаємо припускати, що це подібно до двох людей, котрі працюють разом, у результаті чого можуть сказати: «Він зробив це, а я — це». Бог так не діє. Він усередині нас так само, як і зовні, і навіть якби ми змогли збагнути, хто і що робить, я не думаю, що це можна правильно пояснити людською мовою.

Прагнучи пояснити дану засаду, люди розділяються в поглядах. Але навіть ті, що наполягають на важливості добрих діл, згодні, що потрібна віра, а ті, хто наголошує на вірі, скажуть, що потрібні добрі діла. Ми ж повинні з'явити: людина спасається лишень вірою, проте «віра без діл мертва» (Як. 2:20).

«НЕБЕЗПЕКА» ДОБРИХ ДІЛ

Віра і діла не роздільні. Віра, що не проявляється в ділах, — мертва; а діла без віри, що спасає, самі по собі — марні!

У Слові Божому згадуються три основні, скажімо, категорії діл: «злі вчинки» (Кол. 1:21); «мертві вчинки» (Євр. 9:14) та «добрі діла» (Еф. 2:10).

*І почув я голос із неба, що до мене казав:
Напиши: Блаженні ті мертві, хто з цього часу вмирає в Господі!
Так, каже Дух, — вони від праць своїх заспокояться, бо їхні діла йдуть за ними слідом.
Об. 14:13*

Голос, який почув святий апостол Іван із неба, проголошував блаженство істинних християн, котрі на момент смерті зберегли віру і любов до Бога. «Померти в Господі» — так називає Біблія подібний перехід від земного життя до вічного. Там, у Господа, ці люди навіки заспокояться від праць і труднощів, і саме діла, що йдуть за ними слідом, будуть свідчити на їхню користь і

підтверджуватимуть, що ці люди дійсно «померли в Господі»! Саме діла, за словами апостола Якова, є тією правдивою ознакою, котра свідчить про наявність в людині віри, що спасає: «Але скаже хто-небудь: «Маєш ти віру, а я маю діла; покажи мені віру свою без діл твоїх, а я тобі покажу віру свою від діл моїх» (2:18).

Ми не помилилися, коли скажемо, що вже за земного життя діла людини йдуть за нею, а іноді навіть перед нею. Злі діла, як і добрі, ставши відомими людям, що нас оточують, формують ставлення до нас, а потім і до Церкви. Тому християнин, який згадує Бога і при цьому чинить негідні діла, більше завдає шкоди проповіді Євангелія, ніж приносить користі. Якщо ми переставимо емблему автомобіля «Мерседес» на «Запорожець», то від цього останній не стане

«Злі вчинки» у Святому Письмі ще називаються «вчинками темряви». Це позначення стосується в основному гріхів світу цього. Але так називаються взагалі всі «вчинки тіла». Один із багатьох їх переліків знаходимо в Посланні до галатів 5:19–21. Це — «перелюб, нечистість, розпуста, ідолослуження, чари, ворожнечі, сварка, заздрість, гнів, суперечки, незгоди, ересі, зазидки, п'янство, гулянки й подібне до цього».

кращим, натомість подібна картина викличе сміх і глузування з боку тих, хто спостерігатиме це. Так само і у випадку з негідним християнином: якщо він має лише назву, «значок», а не має змісту, викликає зневагу!

Відтак, якщо діла істинних християн підтвердять наявність у них живої віри, то діла невірних

був досконалим ангелом, не втримався в Істині, і відтоді його метою стало: вбити, вкрати і вигубити. Люди, які чинять зло, наслідують його і, за словами Господа Ісуса Христа, є дітьми диявола (Ів. 8:44). Дуже страшний кінець людини, котра з такими ділами і таким батьком закінчить свій земний шлях, оскільки діла підуть слідом за нею у вічний світ. Кожній людині призна-

«Мертві вчинки» — це марна «релігійна діяльність» для здобуття ЗА НЕЇ спасіння. Такі діла — це зусилля грішника, спрямовані на отримання спасіння не за благодаттю Божою

в Ісусі Христі, не через Його хресну смерть і воскресіння, а тільки за свої власні заслуги і вчинки! Звідсіля випливає і вся «релігійна діяльність» або релігія із створеними людьми самими ритуалами, на додаток до цього — добра поведінка, моральне життя та різні інші зовнішні прояви релігійного благочестя.

або псевдохристиян, які теж йдуть слідом за ними, будуть свідчити проти них.

Отож людина чинить діла. Які саме? Навіть дитина може відповісти на це запитання: добрі та злі.

Злі діла

Будь-яке зле діло походить від супротивника Бога — диявола. Якщо ж людина чинить зло, то вона у такий спосіб виконує волю сатани і фактично теж стає супротивником Господа. Саме диявол, котрий на початку

чено один раз померти, а потім потрапити на суд, де Бог визначить її вічність. Таким чином, «злий раб» горітиме в озері огню. Але Слава Богу за те, що істинних християн це не стосується, позаяк Бог «покликав вас із темряви до дивного світла Свого» (1 Петр. 2:9).

Якщо щодо злих діл порівняно все зрозуміло, то стосовно добрих — складніше. Пропоную поділити їх у такий спосіб: добрі діла як засіб спасіння і добрі діла як результат спасіння.

«Добрі діла», учинені людиною не задля отримання ЗА НИХ спасіння, а як результат уже отриманого спасіння (за благо-даттю)! Такі «добрі діла» є підтвердженням пережитого спасіння і

свідченням перед світом, що людина справді увірнула в Христа! Віра — це корінь, а діла — плід! Бог бачить і плід, і корінь; люди ж кореня не бачать, а можуть побачити лише плід!

Добрі діла як засіб спасіння

Певно, вам доводилося чути роздуми людей стосовно того, як можна спастися. Більшість із таких міркувань зводиться до такого: хочеш спастися — роби більше добрих справ. Виходить, ніби перепусткою в Царство Небесне є якомога більша кількість учинених добрих діл. Це велика помилка, якої упродовж сторіч допускався ізраїльський народ та, на жаль, допускається і нині, вважаючи, що спасіння залежить від виконання певних норм закону та ритуалів. Коли ж з'явилася Божа праведність в Ісусі Христі, євреї відкинули Його, намагаючись власну праведність поставити вище праведності Божої (Рим.10:3). Такі «добрі» діла не будуть оцінені Богом, але навпаки — відкинені, тому що вчинені не в Ісусі Христі, а в самоправедності та гордості людській.

Подібні «добрі» діла чинили фарисеї і завжди вихвалялися ними. Згадайте, приміром, молитву митника та фарисея в храмі. У молитві фарисея чітко прослуховується нотка гордості, самовпевненості та самоправедності. Складається враження, що Божа милість йому не потрібна, він наголошує, що сам досягнув подібного «досконалого» духовного стану і прийшов пере-

рахувати Богові свої «досягнення». Мотивом таких «добрих» діл є слава для самої людини, а не слава для Бога, і в такому разі основою спасіння є людина, тоді, як істинним наріжним Каменем спасіння людства є виключно Ісус Христос (Гал. 2:16). Якщо до трьох кілограмів меду додати стільки ж дьогтю, то суміш, яку дістанемо, точно не буде медом. Так само і добрі діла, вчинені не в Ісусі Христі і якими без Христа людина намагається спастися, не є і ніколи не будуть добрими!

Добрі діла як результат спасіння

Кожна людина, щоб спастися, мусить усвідомити дуже важливу істину, а саме — власну неспроможність відповідати абсолютним Божим стандартам праведності. Найкращі людські намагання стати праведними самотужки, за словами пророка Ісаї, зводяться ось до чого: *«І стали всі ми, як нечистий, а вся праведність наша, — немов поплямована місячним одіж, і в'янемо всі ми, мов листя, а наша провина, як вітер, несе нас...»* (Іс. 64:6). Ви напевно зауважили, що один із вжитих термінів у прочитаному тексті свідчить про крайню нечистоту і

фактично нездатність до очищення!

Добра Новина, Євангеліє, полягає в тому, що кожен, хто вірує і кається в ім'я Ісуса Христа, отримує прощення гріхів, і Бог такому «зараховує» праведність Свого Сина. Біблія нас навчає, що людина, котра вчинила «гідний плід покаяння» в ім'я Ісуса завдяки Духові Святому, Який поселяється в її серці, стає абсолютно іншою — новим творінням, створеним на добрі діла в Христі Ісусі (Еф. 2:10). Зверніть особливу увагу, що такі добрі діла чиняться в Христі Ісусі. Вони робляться не для того, щоб спастися, а тому що ми вже спасенні. Істинний християнин робить такі добрі діла не для того, щоб винести їх як аргумент Богові для свого спасіння, а з вдячності Господу, що Він нас уже спас і для слави великого та славного імені Його!

Істинно «добрими» можуть називатися тільки ті діла, що вчинені через вдячність Господу за спасіння і для слави Його Великого імені, тобто ті діла, які вчинені «в Христі Ісусі». А коли людина є в Христі Ісусі? Коли увірнула, покалася і охрестилася в ім'я Отця і Сина, і Духа Святого, а «всі, що

в Христа охрестилися, у Христа зодягнулися» (Гал. 3:27)

Межа між вищезгаданими добрими ділами дуже тонка. Її не завжди можуть бачити сторонні, і, на жаль, дуже часто не бачать та не розуміють християни. Перевірмо себе, з яким мотивом ми чинимо добрі діла і звершуємо духовне служіння? Апостол Павло наголошує, що, навіть проповідуючи вічне Євангеліє, християни керуються різними мотивами і мають різне на меті! Одні, за його словами, *«через заздрощі та колотнечу, другі ж із доброї волі Христа проповідують; а інші з любови...»* (Фил. 1:15-18). Однак Павло радів з того, що про імення Христа таки лунає звістка!

Перед нами стоїть запитання: чи таке служіння і такі ж «добрі» діла мають цінність та зміст в очах Божих? Що буде з таким «ревним» християнином, який не через любов і вдячність своєму Господу звіщав Слово Його? Чи таких похвалить Господь у свій час? Перевірмо себе і прислухаймося до застереження Слова Божого: *«Не робиш нічого підступом або з чванливости...»* (Фил. 2:3).

Любі брати та сестри, нехай прочитані роздуми спонукають нас проаналізувати власне життя, мотиви служіння для Господа і добрих діл!

Кожен свідомий християнин чітко розуміє, що прийде час, коли кожен із нас заспокоїться від праць своїх, *«і вернеться порох у землю, як був, а дух вернеться знову до Бога, що дав був його!»* (Екл. 12:7). Повірте, що діла наші підуть слідом за нами! Якими ж вони будуть?

**Тарас БРИЧУК,
диякон церкви ЄХБ
с. Колоденка.**

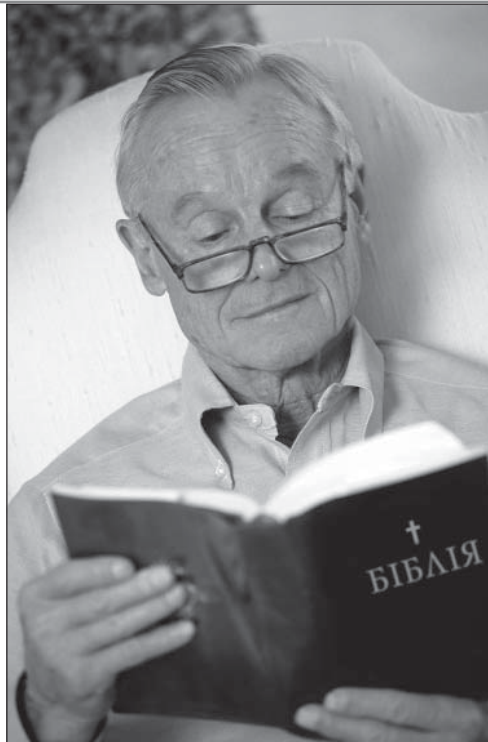

Істинно «добрими» можуть називатися тільки ті діла, що вчинені через вдячність Господу за спасіння і для слави Його Великого імені.

Христова Церква і Боже діло потребують щирих працівників, добре підготовлених для цього високого служіння. Служіння в церкві, праця у винограднику Господньому не така справа, яку можна виконати лише завдяки нашим людським здібностям. Потрібно, щоби Сам Бог приготував нас для цього високого і відповідального служіння, і тоді наша праця не буде марною.

Апостол Павло у своїх посланнях до Тимофія згадує багато рис, які необхідно мати християнинові, аби бути гідним служити Богові. Зупинімося ж на деяких із них.

1 **Добре сумління.**
«**Мета цього повеління — любов від чистого серця, доброго сумління...**» (1 Тим. 1:5).

Напевно, таким був молодий Тимофій. Він прагнув всіляко допомагати трудівникам Господнім: апостолові Павлу та іншим. А від тих, яких потрібно постійно підштовхувати і тягнути, користі мало. Христос обирає працелюбних. Своїх учнів Він узяв прямо під час роботи. Це приклад і для нас. Хто бажає бути істинним працівником, той повинен прагнути до добрих діл, бути працелюбним, активним.

3 **Добре засвідчення від сторонніх.**
«**Треба..., щоб він мав добре свідчення від сторонніх...**» (1 Тим. 3:7). Деякі люди можуть свідкувати про себе та свої справи якнайкраще, проте сторонні часто про них мають абсолютно іншу думку. І це ставить перепони в їхньому

ГІДНИЙ БОЖИЙ СЛУЖИТЕЛЬ

Совість — це Божий голос у людині, що підбадьорює або засуджує її поведінку. Коли ми вчинили добру справу, маємо приємне відчуття; якщо ж скоїли щось лихе, відчуваємося пригнічено: нас турбує та засуджує совість.

Божий трудівник, насамперед, повинен мати добру совість, чисте серце. Дехто прагне мати тільки зовнішній «вигляд благочестя», щоби ті, що оточують, не могли сказати про нього жодного лихого слова, однак про внутрішню чистоту такі люди мало піклуються. Праця і старання цих людей будуть марними. «**Хто ховає провини свої, тому не ведеться...**» (Пр. 28:13). Бог може використовувати у Своїй справі лише чисті посудини,

незважаючи на те, які вони: золоті чи срібні, дерев'яні чи глиняні. Отож майте добру совість.

2 **Ревність до добрих діл.**
«**... Добрі діла наперед явні...**» (1 Тим. 5:25); «**щоб... чинили добро, збагачувались добрими вчинками, були щедрі і охочі допомагати іншим**» (1 Тим. 6:18). Справжній християнин не може сидіти склавши руки. Він прагне бути активним, намагається трудитися і бути корисним, де лишень може. Він воліє працювати під силу і понад силу. Божа любов, якою Дух Святий наповнив його серце, спонукає християнина до цього доброго служіння.

служінні. Люди більше звертають увагу на наше життя, наші вчинки. У роботі церкви ніщо так не перешкоджає, як негідне життя її членів. Як погані, так і добрі справи не можуть залишитися таємними. Вони стають очевидними. Одні ганьблять своїми справами нашого Господа, через інших Він прославляється. Наш вплив на світ виявляється у наших справах. «**Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі**» (Мт. 5:16). Скільки ж дивних навернень буває через зразкове життя віруючих!

4 **Добре, охоче служіння.**
«**Бо хто виконує своє служіння добре, той набуває собі вищу**

ТЕ, ПРО ЩО НЕ ЗАПИТАЄ БОГ

Бог не запитає, на якому автомобілі ви їздили, але Він запитає, скільки людей, у яких не було транспорту, ви підвезли.

Бог не запитає, скільки квадратних метрів займало ваше помешкання, але Він запитає, скільки людей ви гостинно у ньому зустріли.

Бог не запитає про ваш надзвичайний одяг, але Він запитає, скільки з цього одягу ви віддали тим, хто його потребував.

Бог не запитає, скільки матеріальних благ було у вас, але Він запитає, чи керували вони вашим життям.

Бог не запитає, якою була ваша зарплата, але Він запитає, чи йшли ви на компроміс зі своєю совістю, щоб мати таку зарплату.

Бог не запитає, скільки часу ви відпрацювали понад норму, але запитає, чи замінювали ви роботою час спілкування з сім'єю та людьми, яких любили.

Бог не запитає, як ви просувалися кар'єрними щаблями, але запитає, як ви допомагали іншим просуватися.

Бог не запитає, що ви робили, аби допомогти собі, але запитає, що ви робили, щоби допомогти іншим.

Бог не запитає, скільки у вас було друзів, але запитає, скільком людям ви стали справжнім другом.

Бог не запитає, що ви робили, щоб захистити свої права, але запитає, що ви зробили, щоби захистити права інших.

Бог не запитає, з якими сусідами ви жили, але запитає, як ви до них ставилися.

Бог не запитає про колір вашої шкіри, але запитає про ваш характер.

Бог не запитає, скільки разів ваші діла підтверджували ваші слова, але запитає, скільки разів не підтверджували.

ТЕПЕР ВИ ЗНАЄТЕ, ПРО ЩО ЗАПИТАЄ ВАС БОГ!

ступінь і велику відвагу у вірі в Христа Ісуса» (1 Тим. 3:13).

Служити Богові можна по-різному. Одні служать із примусу, через те що їх напоумляють і не дають їм спокою. Інші — через усвідомлення свого боргу. Ще інші — через любов. Це найкращий вид служіння. Добровольці — найкращі, найбільш свідомі і хоробрі воїни. Істинні служителі готують собі вищий ступінь похвали. Хто хоче бути досконалим працівником, той повинен будь-яку роботу виконувати від чистого серця, з любов'ю і старанністю.

5 Добре вчення.
«... Будеш добрий служитель Ісуса Христа, годований словами віри і добрим вченням, за яким ти послідував» (1 Тим. 4:6). За

добрим служінням іде істинне вчення. Тимофій сам був наставлений у доброму вченні. Це вчення про благочестя (1 Тим. 6:3-6), тобто про чисте, святе і богоугодне життя. Відкинувши це, людина неодмінно зазнає краху у вірі. Без істинного благочестя всяке наше служіння зводиться до нуля. Апостол Павло напоумляє Тимофія триматися цієї доброї науки. І сьогодні ми потребуємо людей, котрі викладають це гарне вчення не тільки на словах, а й своїм життям.

6 Добрий подвиг віри.
«Змагайся добрим подвигом віри...» (1 Тим. 6:12). Охочий бути гарним працівником, повинен бути

здібним до доброго подвигу віри. Усе життя християнина, з початку до кінця, є подвигом, боротьбою. Той, хто бажає звернутися до Христа, повинен «намагатися» ввійти через тісні двері (Лк. 13:24). Щодня ми на своєму шляху натрапляємо на перепони з боку сил темряви віку цього; все це ми повинні подолати силою Того, Хто полюбив нас. Життя віри — це подвиг, героїчне життя. Також і молитва за діло Боже — славний подвиг (Кол. 4:12).

Історія оповідає про багатьох героїв, що свого часу вчинили великі подвиги; але найбільш славний подвиг — це служити Господу, боротися за Його справу. Закінчуючи своє життя і озираючись на пройдений шлях, апостол Павло міг вигукнути: «Я змагався добрим змагом, свій біг закінчив, віру зберіг». Нехай допоможе Господь і всім нам так жити.

7 Збереження добра, заповіданого Духом Святим.

Це останнє, на що апостол Павло звертає увагу. «Те добре, що додано тобі, зберігай Духом Святим...» (2 Тим. 1:14). Тут йдеться про заставу Духа Святого, Якого ми отримали в день нашого навернення й усиновлення. Дух Святий — свідчення про наше усиновлення (Рим. 8:16). У Ньому криється сила для нашого служіння (Дії 1:8). Він наш Наставник і Вчитель у всіх наших земних скорботах і переживаннях. Він наш Керівник, допоки не прийде по нас наш Господь. Весь успіх нашого служіння залежить від Духа Святого. Апостол Павло напоумляє Тимофія «зберігати» цю цінну заставу, не вгашати, не засмучувати і не ображати Духа Святого, що може трапитися через нечисті думки, непристойні слова (Еф. 4:30-32), роздратування, гнів, лют, крик, огуду та через інші гріхи. Той, хто бажає бути гарним працівником, повинен зберігати добро, заповідане Духом Святим, підкоряючись Йому, прислухаючись до Нього.

А. ПУКЕ.

«Ким я є і ким хотів би бути, я зобов'язаний моєму ангелові — матері. Я не забуду її молитов. Вони постійно супроводжують мене в моєму житті».

Авраам ЛІНКОЛЬН.

Дванадцятого лютого 1809 року в зроблений із колод американській хатині із земляною підлогою та одним-єдиним віконцем народився хлопчик. Його назвали Авраамом на честь дідуся, котрого убили індієць 1786 року. Дитинство та юність хлопчини протікали в надзвичайній бідності і важкій праці.

Батько був простою безграмотною людиною. На той час це не викликало подиву. Щоб прогодувати сім'ю, він теслярував та разом із дружиною багато працював на полі.

Мати була глибоко віруючою жінкою. Вечорами сім'я збиралася для спільної молитви, після якої матір переказувала дітям біблійні історії, які пам'ятала з розповідей своєї мами.

Коли Авраамові виповнилося сім років, сім'я переїхала з штату Кентуккі до Індіани. Тут хлопчик і його старша сестра Сара могли ходити до школи, що знаходилася за дві милі від їхнього будинку і складалася з одного класу, в якому вчилися діти різного віку.

Збігло майже три роки, і сім'я Лінкольнів зненацька зазнала горя. У віці 34-х років під час епідемії померла мати. Перед смертю вона поклікала своїх дітей і дала їм останнє напучення:

пам'ятати Бога, бути Йому слухняними і гарно ставитися до батька, один до одного і до всіх людей.

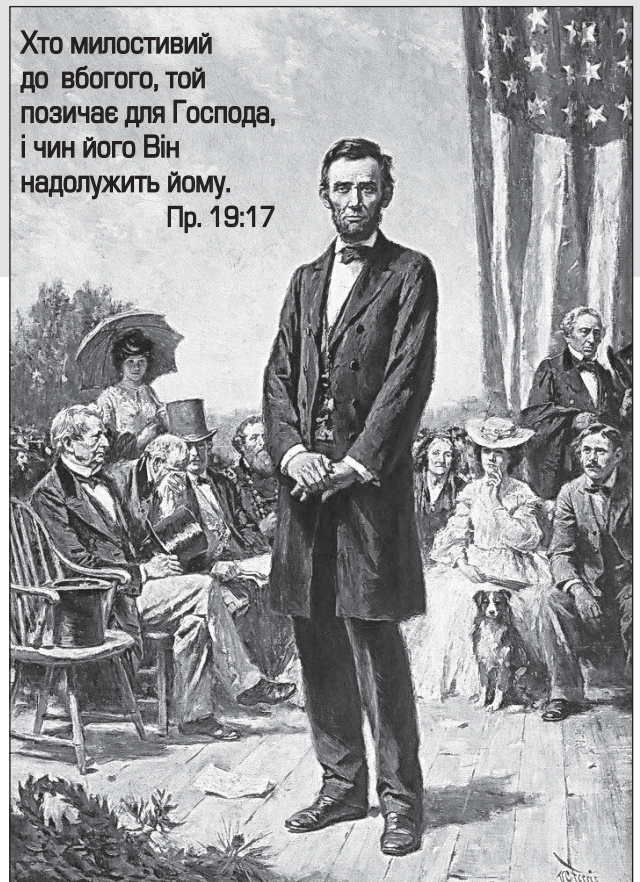
Одинадцятирічна Сара зайняла місце матері. Їй доводилося готувати, прати, прибирати, шити та виконувати безліч інших хатніх справ.

Авраам глибоко пройнявся смертю матері, яка ніжно любила своїх дітей і виховувала їх у християнському дусі. Домівка для нього тепер здавалася порожньою і непривітною.

Минуло рік з лишком, і батько одружився з вдовою, котра мала власних трьох дітей. Ця жінка була богобоязною людиною, справжньою християнкою і прагнула замінити дітям матір. Вона принесла в сім'ю тепло і ласку, підбадьорювала хлопчика і потішала його. Згодом Авраам Лінкольн гідно оцінив, як багато зробила ця чуйна жінка, що замінила йому матір.

Хто милостивий до вбогого, той позичає для Господа, і чин його Він надолужить йому.

Пр. 19:17

РОЗДІЛЕНЕ ГОРЕ ХЛОП'ЯТИ

«Ну, Аврааме, дитино моя, заспокойся, — говорила Анна Армстронг, — це була Божа воля — взяти твою маму до Себе. Адже мама говорила тобі про це перед своєю смертю? Ти знову зустрінешся з нею на небесах, де вже не буде ні сліз, ні горя, ні розлук».

І поки добродушна жінка упорядковувала скромні квіточки, які хлопчик приніс із лісу, навколо голови його померлої матері, сльози струмком котилися з її очей і падали у відчинений гріб. Ця жінка любила матір Авраама, адже її серце було чуйне до потреб кожного. Анна переповнилася співчуттям до овдовілого сусіда та

осиротілих дітей, особливо до цього пригніченого горем хлопчика.

Авраамові ледве виповнилося 10 років, коли померла його мати, але він уже добре знав Біблію. Пізніше маленький Лінкольн дістав «Подорож Пілігрима» і вивчив цю книгу так само старанно, як і Біблію, і ось незабаром знав багато уривків із неї напам'ять.

Одного разу, на Різдво, Анна Армстронг принесла хлопчикові подарунок — старе видання книги «Робінзон Крузо». Він настільки зрадів першому в своєму житті подарунку, що не міг знайти слів, аби виразити вдячність.

Через багато років, коли він уже став відомим адвокатом, Лінкольну ви-

пала нагода віддячити цій жінці за її доброту.

Трапалося так, що неподалік від будинку, де мешкали Армстронги, було скоєне вбивство, і сина Анни, ще підлітка, заарештували як співучасника. Овдовіла на той час місіс Армстронг була настільки бідна, що не могла найняти адвоката. Вона вірила, що її син не винен.

Після тривалих колівань жінка написала Авраамові про своє лихо,

просячи у нього поради. Лінкольн був дуже зайнятий, але він пам'ятав доброту цієї жінки, виявлену до нього.

Відклавши всі справи, він приїхав до Анни Армстронг. Ретельно вивчивши обставини вбивства, зрозумів, що хлопець не винен, і погодився захищати його в суді.

Всі очевидці цієї справи свідчили проти юнака. Але їхні покази були суперечливими. І Лінкольн все більше переконувався, що

з якихось міркувань хлопця прагнуть посадити за ґрати.

Він ретельно звіряв усі свідчення. Один свідок запевняв, що завдяки тому, що ніч була місячною, він побачив, як підсудний завдав смертельного удару. Лінкольн перевірів за календарем дату: там зазначалося, що тієї ночі місяця не було. Отож свідок обманював.

Присяжні були зворушені до сліз, коли захисник змалював їм щемливу картину важкого життя

вдови, котра виховувала свого сина в християнському дусі, на якого тепер звели наклеп недоброзичливці.

Коли ж присяжні винесли вирок: «Не винен», — літня жінка знепритомніла від пережитого хвилювання. Сльози струмочком бігли по обличчю Лінкольна, коли він приводив її до пам'яті і шепотів слова підбадьорення.

Пізніше ця жінка запитала його, скільки повинна йому заплатити.

— Що ви, Анно? Я не візьму з вас ані цента. Невже ви думаєте, що я настільки невдячний, що можу забути вашу доброту до осиротілого хлопчика? Я зберіг ту книгу, подаровану вами на Різдво, пам'ятаєте? І оскільки зараз знову Різдво, я прийду і розділю з вами різдвяний обід, і ми поговоримо про минуле.

До святкового столу пан Лінкольн накупив багато ласощів. Але його подяка за добро, виявлене до нього у минулому,

на цьому не скінчилася. Він улаштував хлопця на хорошу посаду.

Минуло ще кілька років. І коли Анна Армстронг відійшла у вічність, Лінкольн прислав кошик квітів, пам'ятаючи про ті скромні квіточки, які вона упорядковувала навколо голови його померлої матері багато років тому, і те, як вона потішала його, хлопчика з розбитим серцем, що невтішно плакав від першого великого горя у своєму житті.

За матеріалами ІНТЕРНЕТУ.

ПІДПЕРЕЗУЙМОСЯ МАЛИМИ СПРАВАМИ ДОБРА

Зазвичай людина думає, що Творець вимагає від неї дуже великих справ, крайнього самозречення. Існує, так би мовити, «гіпноз великих справ»: потрібно зробити або велику справу, або жодної. І люди не роблять нічого в ім'я розп'ятої Любові. Дивно: що більше людина віддана дрібницям життя, то менше саме в них хоче бути чесною, чистою, вірною Богові. Та через правильне ставлення саме до дрібниць повинен пройти кожен, хто прагне наблизитися до Царства Божого.

Іноді чуєш пафосну проповідь про жертвовну любов до ближнього, а опісля бачиш, як цей же промовець, не вітаючись, гордо минає «нижчих» за себе. Нам легко міркувати над тим, дозволено чи не дозволено вбивати мільйони людей: жінок, дітей, стареньких. А спробуйте свою моральність проявити в дрібниці: жодного разу ні словом, ні жестом, ні натяком не вбити особистості свого ближнього, особливо якщо у ваших руках зосереджена влада. Адже добро і є утримати себе від зла...

Отож у дрібницях ви легко та непомітно можете зробити велике. «Дрібні хороші вчинки — це вода на квітку особистості

людини», — казав Іоанн Крест'янкін. Звичайна склянка води, подана навіть не в ім'я Христа, а в ім'я Його учня, є великою цінністю у вічності. Саме завдяки щоденним добрим маленьким вчинкам нам прищеплюється і в нас укорінюється небесна «психологія», неліцемерна любов, добре бажання, світла воля, справедливе і чисте серце. Саме маленькі добрі справи, які нам нескладно робити, є надто важливими. Якби всі люди були мудрими, вони воліли б робити малі добрі вчинки.

«...Мала розчина все тісто заквашує», — каже Біблія. Чому б нам не бути розчиною доброти і як покірні діти Бога Живого читися *служити* іншим не стільки великими проектами чи надто модними сьгодні рухами, а словом любові, поглядом ніжності, сльозою радості, усмішкою лагідності, жестом доброчинності.

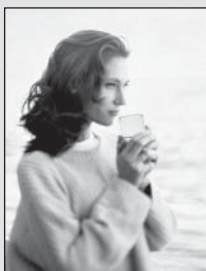
Найменше добро більш необхідне в світі, ніж велике. Без великого люди проживуть, без малого ні. Адже великий будинок добра зводиться цеглинами маленьких добрих діл. Через того, хто творить маленьке, Сам Господь створює велике.

Будь-яка людина, що живе у світі, до чогось прив'язана. Якщо, приміром, вона звикла скоювати зло, тоді і вважає це нормальним, природнім станом, натомисть добро для неї здається непосильним тягарем. Коли ж людина звикла до добра, то вже робить його не тому, що потрібно робити, а тому, що не може не робити, як не може людина не дихати, а пташка не літати.

Не чекайте особливих обставин, аби чинити добро; творіть його в звичайних ситуаціях. Для цього нам не потрібні великі здібності, надзвичайна сила чи широкі можливості. Через малу і легку справу звикайте до добра, входьте в атмосферу добрих учинків. Можливо, спочатку це буде не до снаги, однак згодом ви пустите коріння в ґрунт добра і вже не зможете жити без цього ґрунту. З малого витікає велике. «Вірний в найменшому» готовий бути вірним і у великому.

Підперезуйтеся, люди, малими справами добра — ланцюжком малих, простих, легких добрих почуттів, думок, слів, вчинків. Нехай Бог буде прославлений через ваші маленькі добрі справи!

За матеріалами Іоанна Крест'янка.

«Богові на небо...»

На вулиці метушливо спадають додолу лапаті сніжинки. Дітлахи гамірно бавляться першими насипами молодого пухкого снігу, а за вікном невеликої кособокої хатинки визирають тійсь бездонно-сумні огенята. То першокласниця Оленка намагається втопити свій недитячий біль у легкому танку безтурботного снігопаду. Їй не до веселощів — горе змусило дівчинку подорослішати. Мама Оленки важко хвора — гарячка геть підкосила її сили, тому вона або безпробудно спала, або вигукувала щось незв'язне у лихоманці. Донетка безпорадно плакала коло хворої і щоразу голосно просила не вмирати, адже, крім матері, в Оленки нікого не було. Тато вже давно покинув їх, а материних батьків дівчинка не знала, оскільки мама росла і виховувалася в дитячому будинку.

Ось жінка прокинулася і запитала у доньки, котра година.

— Уже гас приймати пігулки, матусю, ось вони! Ти лишень не вмирай, мамо!

— Не хвилюйся, Оленко, Бог нам допоможе: я не помру, адже тебе не можна залишати одну. Не бійся, моя дівчинко.

— А хто це — Бог, мамо? Я ніколи про Нього не чула!

І мама, збираючись у силі, кволим голосом розповіла про одну нянечку із дитбудинку, котру всі любили. Ця жінка була християнкою, тому гасто говорила дітям про Бога, про те, що Він живе на небесах і що Він дуже добрий та любить усіх людей.

— Тільки Він, донетко, може допомогти, — прошепотіла мама і знову занурилася у глибокий сон.

А Оленка тим часом довго роздумувала над материними словами. Добре, що у них ще було до кого звернутися по допомогу. Але як це зробити? Як покликати Бога в їхню оселю, щоб Він швидше допоміг улюбленій мамі? І тут дівчинка пригадала, як мама іноді писала листи друзям із дитячого будинку, як запечатувала їх у конверти, підписувала адресу, а потім вони удвох йшли до поштової скриньки і опускали туди листи.

Серце дівчинки радісно туді листи. Вона вирішила написати лист Богові. Оленка сіла за стіл, дістала папір і ругку та тремтливими від хвилювання руками розшукала конверт.

— Матусю, спи спокійно! — примовляла вона. — Твоя донька сама попросить Бога про допомогу.

За кілька хвилин на чистому аркуші паперу у рядки вишикувалися заповітні слова, виведені крупним дитячим погерком: «Дорогий Боже! Допоможи нам, будь ласка! Моя мама сильно захворіла. Я гасто плачу, оскільки боюся, що вона може померти. У нас нікого немає. Лікар їй робить уколи, але вони зовсім не допомагають. Мама гасто стогне уві сні, а я не можу їй допомогти. Матуся сказала, що Ти добрий і нас любиш. Тоді прихोдь тимшвидше, ми на Тебе дуже чекаємо!»

Лист Оленка вклала в конверт і підписала: «Богові на небо». Свою адресу вона кілька разів обвела, щоб Бог легко міг знайти їхній будинок.

Ось дівчинка одягнулася і побігла до поштової скриньки. Але та висіла так високо, що Оленка ніяк не могла дотягнутися, щоб опустити в неї лист. А довкола ані душі. З огей дівчинки покотилися сльози. Та раптом з-за рогу вулиці з'явився перехожий.

— Дівчинко, ти того платиш? Не можеш опустити листа? Давай допоможу!

Чоловік узяв конверт, і вже ледве не кинув його в пошкову скриньку, як раптом його погляд зупинився на адресатові. Потім він уважно подивився на заплакану дівчинку і запитав:

— Дитино, можна я прогитаю твій лист? Розумієш, я особисто знаю Бога і можу зробити так, аби Він швидше отримав твій лист, аніж поштою.

Оленка довірливо подивилася в щирі і добрі оги незнайомця та схвально кивнула головою. Коли перехожий гитав дитяче прохання, його погляд затуманили сльози. Він поклав лист у свою кишеню і попросив дівчинку відвести його до матері.

Незнайомець зайшов до хати і відразу попрямував до ліжка хворої жінки. Там, ставши навколійки і заплуцивши оги, головік просто і зрозуміло погав говорити Богові про Оленку та її маму. Він дякував не знайомому для Оленки Ісусу за цю зустріч. А потім встав і пішов. Однак незабаром повернувся, не сам. Із ним прийшли дві тітоньки з такими ж добрими огима. Вони приготували обід із власних продуктів, купували Оленку, а матері змінили постільну білизну. Багато днів вони доглядали за хворою і гасто вголос гитали жінці Оленгин лист.

Так у цей будинок прийшов Сам Бог герез своїх дітей-християн. Завдяки їхнім молитвам і гарному доглядові мама невдовзі одужала. І тепер вона з донькою гасто відвідує Дім молитви. Оленка навгилася сама звертатися до Бога. Вона вже підросла, але свій лист зберігає, адже одного разу він потрапив прямо до Адресата.

Михайло ЄФАНОВ.

Добротою тримається світ

Мирослава ПРИХОДЬКО

Не чекай від життя на землі
Особливих дарунків для себе.
Пригадай, що лише в доброті
Є частинка безмежного неба.

Не чекай, що з тобою завжди
Будуть лагідні друзі і рідні.
Ти краплинку живої води
Дай отим, хто нещасні і бідні.

Добротою тримається світ,
І її подолати не може
Ані злий буревій лихоліть,
Ані демонська сила ворожа.

Збагати добротою життя,
Щоб присутні навколо відчули,
Що ти справді Господнє дитя,
І любов Його дивну збагнули.

Зрозумій, — в цьому щастя твоє,
В цьому дивна душевна потреба.
Та любов, що у серці живе,
Нехай буде частинкою неба!

СВІТ ЧЕКАЄ ДОБРИХ СПРАВ

Коли ж брат чи сестра будуть нагі, і позбавлені денного покорму, а хто-небудь із вас до них скаже: Ідіть з миром, грійтесь та їжте, та не дасть їм потрібного тілу, що ж то pomoже? Так само й віра, коли діл не має, мертва в собі!

Як. 2:15-17.

Яка чудова ілюстрація криється в цих словах Послання апостола Якова! Наскільки ж вона практична! Отож те, чого потребують нагі та голодні брат і сестра, це бути одягненим і ситим. Однієї лиш молитви, хоч яка вона благочестива і бездоганно складена, безумовно, недостатньо. І читання Слова Божого тому, хто має у чомусь потребу, не зодягне і не нагодує. Декілька ласкавих слів, адресованих такій людині, замість реальної допомоги, теж не допоможуть і не зігріють! Брат чи сестра мають потребу в одязі і прожитку, тобто в допомозі реальній, а не «словесній». І якщо ми в змозі їй надати, не відмовляймося і не говорімо лукаво: «Ми молитимемося за вас, і Бог відповість на вашу потребу!».

Ми справжні лицеміри, якщо за порожніми словами приховуємо своє скупе серце, водночас стискаючи у руці гаманець, аби нічого не дати. Говорячи про свою ймовірну молитву за брата чи сестру, котрі

мають потребу, ми займаємося тільки марним базіканням! Ось це, дорогі віруючі друзі, очевидна негативна риса сучасного християнства! Адже скільки разів ми вже, мабуть, говорили нужденним про те, що «будемо за них молитися», і щоразу думали при цьому, як би то швидше втекти?!

Світ чекає дій, чекає справ, а багато скупих і жадібних сердець усе силкуються сховатися за «благочестиво-люб'язними» словами, що відмовляють у реальній допомозі!

Наша лицемірна молитва не потрібна людям! Вони шукають істинного християнства! А скільки багато тих, хто не поспішає довіритися Христу лише через волаючу невірність безлічі «християн»!

Дай нам, Боже, не задовольнятися тим, що самим нам прощено, а ревно трудитися, аби люди могли побачити нашу живу віру! «Тож тому, поки маємо час, усім робімо добро, а найбільш одновірним!» (Гал. 6:10).

ПОБОЖНЕ БЛАГОЧЕСТЯ

«Остерігайтеся творити милостиню вашу перед людьми, щоб вони багли вас, бо не будете мати нагороди від Отця вашого Небесного» (Мт. 6: 1).

Від частого вжитку слова втрачають своє значення і стають звичайнісіньким заяложеним «штампом». Схоже, щось подібне сталося і зі словом «милосердя». Погортайте сторінки старих і нових газет — в очах рябіє від звітів про чергові благочинні акції на користь знедолених та інвалідів, хворих дітей та сиріт. Радіти б та втішатися з цього приводу: люди стали добрішими, чуйнішими до чужої біди... Проте мені особисто радіти не хочеться, бо чомусь у слові «милосердя» вчувається все більше фальші. Не вірите? А ви проаналізуйте самі. Ось з телеекрана хлопчина-сирота, вперше скуштувавши благодійне тістечко, підносить догори великий палець: ось, мовляв, як смачно! Благочинники навіть не приховують мети: «тістечко для сироти» —

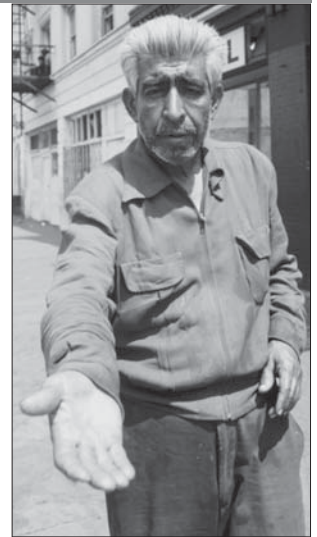
то просто реклама їхньої продукції. І хтозна, коли тепер той хлопчина ще раз скуштує рекламовані ним ласощі. Через рік? Два? Десять?.. Рекламодавцем до цього діла нема — «благодійна акція» скінчилася... Прикро, проте зростає й кількість різноманітних фондів та «навколофондових» діячів, котрі живуть (і непогано, зауважте, живуть) за рахунок добровільних пожертвувань наших співгромадян. Зате прислухайтеся до жалібних голосів тих, заради яких створювалися ці фонди: виявляється, отримати допомогу їм не так і легко — часто доводиться оббивати чимало порогів, заповнювати кілограми бланків, анкет та заяв і ніяковіти перед гордовитими поглядами тих, хто має виділити благодійну жертву. Не всі, далеко не всі здатні витримати таке

випробування. Є й такі, котрі, махнувши рукою, йдуть геть: краще вже загинути, ніж терпіти різні приниження.

«Благочинність» зростає — от тільки доброти й милосердя чомусь не стає більше. Можливо, це тому, що людина з її бідами та негараздами мало цікавить добродійників — вона просто для них є засобом для набуття морального капіталу.

Сьогодні наші церкви мають куди більше можливостей займатися справами милосердя, ніж кілька десятиліть тому (кажу церкви, бо окремі християни виявляли милосердя до ближнього завжди, навіть у найсуворіші часи гонінь та переслідувань, незалежно від рівня власного матеріального благополуччя). Все це чудово, потрібно не стомлюватися робити добро — от тільки церкви мають постійно дбати про те, щоб їх добродійність не була показною. Нас часто принижували, на нас виливали потоки брудної неправди, але навіть це не є аргументом, щоб доводити комусь протилежне.

Не будемо ж думати про визнання та славу, шукати позитивних відгуків про себе в пресі, ламати голову: що б таке зробити, щоб помітили, щоб похвалили?.. Істинному християнину життя завжди дасть широке поле діяльності для добрих і милосердних справ. Озирнімося довкола себе — ми побачимо, що в світі катастрофічно не вистачає щирої, непідробної любові і доброти. Адаже

бути уважним і милосердним до ближнього (навіть якщо імені його не знаємо) в черзі, в транспорті, на виробництві, просто на вулиці куди важливіше, ніж здати гроші до благодійного фонду, який, можливо, й не відповідає своєму призначенню; куди важливіше зігріти своєю присутністю самотню бабусю, аніж, скажімо, заспівати на благодійному концерті.

Пригадується випадок. Дівчині-християнці, котра працювала комірницею, запропонували взяти на роботу інваліда, якому не можна піднімати вагу понад 5 кілограмів. «Для чого мені такий працівник?» — запитала вона... «Він хворий, таке може статися з кожним», — відповів начальник цеху. Дівчині стало соромно. Пізніше вона сама розповіла мені цю історію, додавши: «Виявляється, бути добрим куди складніше, ніж просто говорити про любов до ближнього».

Російський письменник Ф.Достоевський свого часу також влучно зауважив з цього приводу: любити все людство набагато легше, ніж окрему людину... Справді, вимірюючи свої почуття космічними масштабами, ми часто не помічаємо жebraка з простягнутою рукою, або незрячу людину з ціпком, яку потрібно перевести

через вулицю. Звісно, дуже хотілося б, аби на землі не залишилися бідних, самотніх чи скривджених, проте світ наш далекий від досконалості, і далекий тому, що ще в едемському саду в людські серця вселився гріх, який з року в рік, з тисячоліття в тисячоліття розростається, набирає все більших і більших розмірів. Так і хочеться вигукнути: зупинімося, люди! Ми створені Богом для добрих справ. Чим більше буде на землі співчуття, доброти і милосердя, тим менше місця залишиться для зла, страждань та убогства.

Робімо ж добро, не уподібнюючись лицедірам, які трублять про всі свої справи, аби отримати щонайбільше похвали від людей. Адже «людина лукавого серця не знайде добра» (Пр. 17:20). У барській доброчинності нема любові, любов до ближнього не можна виділити в якусь окрему статтю витрат — вона є способом життя, рушійною силою віри.

Мені доводилося чути, як люди, котрі глибокодумно і багато розмірковують про любов, водночас, стверджують: «Всіх не пожалієш»... Як часто вони стараються переконати інших в тому, що нужденних у нас нема, прожитковий мінімум при цьому визначаючи шматком хліба і однією зміною білизни. Такі люди стверджують, що погано живуть ті, хто мало працює, а хворіють тому, що грішать. Хтозна, можливо, доля істини й справді є в тих словах, але чи нам судити грішника, який потерпає від злиднів та нужди? Адже наш Господь, знаючи про гріх на землі, залишив славу неба і прийшов, щоб возлюбити грішних, самотніх, знедолених. Він не приймав при цьому слави земної. А ми?...

М. БІЛОВОЛ.

1967 року Даґ, який нині очолює християнську місію, відому під назвою «Акція міжнародного служіння», був місіонером в Індії. Одного разу він захворів на туберкульоз, через що змушений був лягти в лікарню. Хоча цей чоловік мав не більше коштів, ніж інші люди, котрі лікувалися в державній лікарні, всі думали,

Уроки «Школи життя»

що він заможний, адже — американець. Даґ говорив: «Вони не знали, що я був таким самим бідняком, як і вони!»

Коли його шпиталювали, місіонер прагнув поділитися з людьми Євангелієм, але всі його намагання були марними: у відповідь чув лише різкі заперечення. Очевидно, що хворі не хотіли мати нічого спільного ні з ним, ні з його Богом. Даґ занепав духом і почав запитувати себе, чому Господь дозволив йому бути тут.

Щоночі він часто прокидався від власного кашлю або від страшного надривного кашлю своїх сусідів по палаті. Та й чого, власне, можна чекати в палаті тубдиспансеру?

Одного разу, прокинувшись на світанку, Даґ побачив кволого дідуся, який безуспішно намагався сісти на край ліжка. Врешті-решт, нічого не добившись, цей немічний чоловік ліг і заплакав. Наступного ранку все повторилося. Зрештою, у палаті поширився неприємний запах, який свідчив про те, що

цей безпорадний хворий не міг встати, аби піти в туалет.

Місіонер розповідав: «Медсестри були дуже обурені і незадоволені, оскільки їм довелося прибирати після цього чоловіка. Одна з них зі злості навіть ударила дідуся. Йому було дуже соромно, він натягнув на себе ковдру і заплакав».

Наступного ранку, коли літній чоловік, зібравши всі свої сили, знову намагався встати, Даґ не роздумуючи підійшов до нього, взяв на руки, обережно виніс його в туалет, а потім знову поклав у ліжко. Старий зворушено подякував Даґові не зрозумілою для нього мовою, а потім... обережно поцілував християнина в щок.

Історія на цьому не закінчилася. Даґ заснув.

Уранці він прокинувся від духмяного запаху чаю, якого приніс йому інший хворий, котрий також не знав англійської. Опісля він вказав пальцем на трактати, маючи на увазі, що має бажання узяти один із них.

«Упродовж всього дня люди підходили до мене і просили Євангеліє, — свідчив пізніше Даґ. — Серед них були і медсестри, і молоді лікарі, що працювали в лікарні та інший медперсонал. Усі охочі отримали трактат,

буклет або Євангеліє від св. Іоанна. Згодом кілька чоловік висловило бажання довіритися Богові як своєму Спасителю в результаті читання Благі Вістки!» Свою розповідь місіонер закінчив словами: «Світу все одно, наскільки ви багаті або що у вас є, він хоче знати, наскільки ви дійсно піклуєтесь про інших. Я просто відніс старого чоловіка в туалет. Будь-хто міг це зробити!»

Харольд СЕЙЛА.

Певний час один журналіст подорожував Африкою і зібрану інформацію надсилав у свою газету. Він зайшов у християнський місіонерський шпиталь. Там молоденька медична сестричка саме чистила погнійні рани чорному чоловікові. Повсюди поширився страшний неприємний запах. Звертаючись до медсестри, журналіст сказав:

— За мільйон доларів не захотів би виконувати цю роботу.

Не піднімаючи голови від ран хворого, медсестра відказала:

— Я також.

— То чому ж ти це зараз робиш? — здивовано перепитав журналіст.

Молоде дівча глянуло на співрозмовника добрими очима і відповіло:

— Роблю це заради Христа.

ХАЙ НЕ ЗНАЄ ЛІВА

Ми, люди, через гріховну природу є себелюбни-ми і марнославними. Унаслідок навіть не можемо чинити так як слід добрі справи. Надто нам хочеться показати себе, мовляв, ось «Я», бачите, який я добрий! Коли ж ми стаємо «новим творінням» в Ісусі Христі, то отримуємо розум Христа, силу Духа Святого творити добро, хоча небезпека «показати себе» не зникає.

Наш Творець і наш Господь знає це краще, ніж ми самі, тому у Своему Слові присвятив окремий пункт навчанню про милостиню, іншими словами, добрі справи.

I. ЗАСТЕРЖЕННЯ

Насамперед щодо порушеної теми у Біблії вжите вражаюче слово «Стережіться!». Чого стерегти-ся? Де криється небезпека? Невже творити милостиню є таким небезпечним ділом? Передусім, нам потрібно оглянути все Євангеліє від Матвія, тоді ми знайдемо, що таких застережень у ньому є чотири. «Стережіться виставляти свою милостиню...» (Мт. 6:1); «Стережіться фальшивих пророків...» (Мт. 7:15); «Стережіться уважливо фарисейської та саддукейської розчини!» (Мт. 16:6); «...Стережіться, щоб вас хто не звів... кажучи: «Я Христос» (Мт. 24:4; 5).

Тепер картина прояснюється, і ми починаємо розуміти, що всі чотири застереження стосуються фальші, лукавства, лицемірства, маскування.

Наш Господь ненавидить двоєдушність, і особливо вона Йому брідка, коли хтось ховає її за благими справами, милостинею.

Застерігаючи нас від показної милостині, Ісус Христос вказує на тих, кого люди добре знали. Учитель неприховано говорив про них: «...як то роблять оті лицеміри...» (Мт. 6:2). Усі розуміли, що Господь мав на увазі вельмишановних фарисеїв.

«Якщо хтось робить що-небудь добре заради здобуття слави від людей, він уже тут має свою нагороду, а там не отримає ніякої подяки за цю справу» (Іоанн ЗЛАТОУСТ).

Отож чим страшна фарисейська закваска? Євангеліє описує нам весь «святий лик фарисеїв».

1. Ми дізнаємося про те, що фарисеї творили милостиню, одначе при цьому дуже хотіли, щоб інші знали і хвалили їх за це.

2. Ці «милі добродіє» сміялися з Ісуса Христа, Котрий творив справжнє добро і щиро милостиню.

3. Фарисеї, на перший погляд, святі люди, зненавиділи Сина Божого і домоглися Його смерті!

Ось якою є насправді показна милостиня. Вона не терпить того, хто творить справжнє добро.

Як на мене, робити лицемірне добро — це такий самий гріх, як чинити явне зло. Чому? Тому що ми зазвичай стаємо відкритими, щирими перед тими, хто нам допоміг, а їм у той час байдуже це, оскільки їхня мета — прославити себе. Наша щирість їх не цікавить. Вони можуть навіть зловживати нею.

Ось чому наш Господь застеріг нас, аби ми чинили милостиню, керуючись лише справжнім почуттям милосердя,

без будь-яких намірів прославити себе.

В японських водоймах водиться отруйна риба, з якої місцеві кулінари готують надзвичайно смачну страву. Особливістю приготування цієї страви є те, що її слід готувати, суворо дотримуючись рецепту. Якщо його не дотримати, смачна страва стає отруйною, унаслідок чого той, хто її споживає, може померти. Японські кулінари вчать готувати її три роки поспіль, а складають іспит, з'їдаючи власноруч приготовлену страву. Це дуже повчальний приклад для нас, щоби ми творили милостиню, суворо дотримуючись «рецепту» від Господа, інакше, добрі справи обернуться нам на зло.

II. ЗАОХОЧЕННЯ

Наш Господь уміє дивно поєднувати у Своїй науці застереження та заохочення. Відтак, прислухаючись до застереження, зовсім не виникає бажання все покинути і нічого не робити, але з'являється прагнення творити добро, тільки робити це по-справжньому, щиро.

«А як ти чиниш милостиню, — хай не знатиме ліва рука твоя, що робить правиця твоя» (Мт. 6:3). Як хочеться все-таки робити добро, але Господь

РУКА,

застерігає, щоб ніхто не знав, що саме ви його вчинили.

У ранні часи християнства був один свідок Христа. За правління імператора Діоклетіана його таврували розпеченим залізом. Він стерпів жакливі тортури у в'язниці. Після звільнення цей чоловік решту часу присвятив створенню притулків для сиріт і захисту бідних дітей. Одного разу він кинув через вікно будинку гроші двом бідним дівчаткам, щоб їх не продали в дім розпусти. Невже даний приклад таємно творити милостиню не вартий наслідування?

1939 року в Іспанії комуністи вбили одного із пасторів, на ім'я Маркес. У своєму листі до нареченої, батьків і християн він писав: «Я прошу вас здійснити християнську «помсту», намагаючись чинити добро тим, хто вчинив мені зло». Світ на таке не здатен, лише християни, сповнені Духом, спроможні чинити добро супроти зла.

«Отож, як твій ворог голодний, — нагодуй його; як він прагне, — напій його, бо, роблячи це, ти згортаєш розпалене вугілля йому на голову» (Рим. 12:20).

Один із пуританських проповідників М. Генрі прокоментував цей біблійний уривок так: «Ти розчулиш його настільки, що він покається, пом'якшиш його ставлення до себе...».

Творити добро, щоби привести людину до Господа, — це сильний мотив.

III. НАГОРОДА

«... Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно» (Мт. 6:4).

Тож чи вважає Господь саме бажання дістати похвалу чи нагороду гріховним бажанням? Ні! Похвала від Господа, нагорода за вірність не є гріховними. Ми живемо у світі, що весь лежить у злі. Ми носимо «стару природу», боремося із «князем світу цього», а все це — супротивники добра та милосердя. Через це у найбільш ревних і щирих християн часто опускаються руки. Але Господь знає, як нас підбадьорити!

«А роблячи добре, не знуджуймося, бо часу свого пождемо, коли не ослабнемо» (Гал. 6:9).

«Я женусь до мети за нагородою високого поклику Божого в Ісусі»

**«Нагорода
за добрі діла — в самому
його завершенні»
(Р. ЕМЕРСОН).**

Христі. Тож усі, хто досконалий, думаймо це...» (Фил. 3:14-15).

Уся Біблія сповнена описами прекрасних добрих діл благочестивих людей. Мета цих описів — показати нам, що Бог оцінив вчинені добрі справи і прославив їхніх творців за це. Отож це повинно заохочувати нас наслідувати таких людей. *«Та не є Господь несправедливий, щоб забути діло ваше та працю любови...» (Євр. 6:10). «... Бо є нагорода для чину твого, — говорить Господь...» (Єр. 31:16).*

* * *

Що не кажи, але наш сучасний вік себелюбство прославляє, любов до ближніх — ігнорує, а людей робить немилосердними... Чи можемо ми щось змінити? Апостол Павло не тільки вірив, але і знав, що можемо. Нам бракує ось чого: *«Щоб Бог Господа нашого Ісуса Христа, Отець слави, дам нам Духа премудрости та відкриття... просвітив очі вашого серця, щоб ви зрозуміли..., яка безмірна велич Його сили в нас, що віруємо...» (Еф. 1:17-19).*

У древні часи, коли війська оточували місто, аби здобути його, вони застосовували спеціальні машини — тарани. Завдяки їм війська пробивали виллом у стіні, через який уся армія могла безперешкодно проникнути в місто і здобути його.

Ми теж маємо подібну зброю. «Тарани» — це добрі справи, милостиня. Завдяки їм ми можемо зробити виллом у найзапеклішому серці грішника, через який у серце може проникати Боже світло Євангелія спасіння.

Можливо, саме сьогодні необхідно віддати цей бойовий клич: «Пустіть тарани!»? Використавши нашу таємну зброю, перемага не забариться — Господь пошле її нам у нагороду за вірність і труд.

Григорій БОРТМАНСЬКИЙ,
пастор церкви ЄХБ м. Березне.

ЩО РОБИТЬ ПРАВА...

«НЕ БУДЬ ПЕРЕМОЖЕНИЙ ЗЛОМ...»

«Не будь переможений злом, але перемагай зло добром!»
(Рим. 12:21)

МУДРИЙ СОЛОМОН

«Глядіть, щоб ніхто нікому
не віддавав злом за зло,
але завжди дбайте про добро
один для одного й для всіх!»
(1 Сол. 5:15).

«Хто віддає тільки злом за добро,
Зло не відступить від дому його», —
В притчах своїх пише цар Соломон;
Бог йому дав і премудрість, і трон...

Вислів той був геніально простий,
Бо надихав ті думки Дух Святий;
Та й в повсякденному нашій житті
Мають підтвердження мудрості ті.

Хочеш, щоб щастя до серця зайшло?
Спробуй добром заплатити за зло —
І ти відчуєш, як зникне твій гнів
Й раптом не стане усіх ворогів!

Ні, Бог від тебе їх не забере,
І передчасно ніхто не помре —
Просто настане мир замість війни
Й друзями стануть тобі всі вони.

Мудрість Господь Соломонові дав
За те, що серце Йому він віддав.
Якщо ти прагнеш такої ж мети,
Волю Господню впізнаєш і ти!

Яків БУЗИННИЙ.

Для духовно не-
відродженої лю-
дини природно
віддавати злом за зло.
«Око за око і зуб за
зуба» — таке став-
лення до кривдника з
боку людей світу цьо-
го. Біблія ж говорить:
«Не платіть злом за
зло, або лайкою за
лайку, навпаки,
благословляй-
те, знаючи, що
на це вас по-
кликано, щоб
ви впадали в
благословення»
(1 Петр. 3:9).

Помста не є при-
пиненням колишніх
поганих діл, але викликом до нових,
жахливіших, коли один гарякує і
знову чинить зло, а інший прагне
помститися за старе, не знаючи
межі злу. Така дія слугує не кінцем,
а початком великих бід: між крив-
дником і месником виростає стіна
розбрату. Вчення Ісуса Христа про
незლობливість і любов до людини,
котра вчинила зло, гасить злісний
вогонь у людських серцях.

Однак, на жаль, серед багатьох
віруючих християн є ті, котрі теж
іноді жорстко відплачують за за-
вдані їм образи. Звичайно, зносити
образи нелегко, особливо якщо вони
не заслужені. Нелегко буває «не хо-

Віддавати
добром
за добро — це
власиво і людям,
а віддавати добром
за зло — можна лише
завдяки силі
Христа!

тіти» віддати кривдникові
злом за зло, і нелегко «не
радіти», якщо хтось інший
заподіяв кривдникові те ж
саме, що він зробив нам.
Проте ознака духовного
зростання і перемоги Хрис-
тової проявляється у тому, чи
скривджений перемагає заподіяне
йому зло добром.

Пам'ятаймо, зло не винищує зло.
Тож якщо хтось вам чинить зло,
робіть йому добро, щоби добрим
ділом знищити злобу. Якщо хтось
кує лихо проти вас, підніміться
над цими стрілами, тому що не ви-
терплювати зло, а саме коїти його
— ось що справді означає страждати
від зла.

Шлях до перемоги над злом
— проповідь істини Христової
як словом, так і власним життям.
Добрі і богоугодні діла, вчинки лю-
бові і милосердя говорять краще за
будь-які слова. Велика сила вчення
Ісуса Христа не в гніві, а в любові;
не у руйнуванні, а в збудуванні; не
в помсті, а в прощенні і виявленні
добра за скоєне зло.

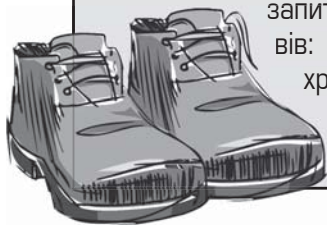
Нехай допоможе нам Бог про-
являти до ближніх нашу Христову
любов! «Коли був лихословлений, Він
не лихословив взаємно, а коли Він
страждав, не погрожував...» (1 Петр.
2:23).

Віддавати злом за зло — це по-
ступати, як диявол. Адже сатана,
як каже Христос, — «душогуб». Віддавати добром за добро — це
власиво і людям, а віддавати доб-
ром за зло — можна лише завдяки
силі Христа!

Петро ШАТРОВ,
пастор.

Один сержант-християнин розповідав історію свого навер-
нення до Господа:

«У військовій частині, де я служив, був солдат-християнин, якого
ми часто ображали і принижували. Якось увечері він прийшов
із варті втомлений, однак перед сном став навколішки і почав
молитися. Я із злим сміхом жбурнув у нього свій черевик, але
юнак спокійно продовжував молитися. Вранці я знайшов власні
черевики біля ліжка. Вони були старанно вичищеними. Тоді я
запитав у днювального, хто це зробив. Той відпо-
вів: «Ваші черевики вичистив покірний солдат-
християнин». Такою була відповідь на мою злісну
витівку, відповідь, яка так зачепила моє серце,
що я вирішив віддатися Господу».

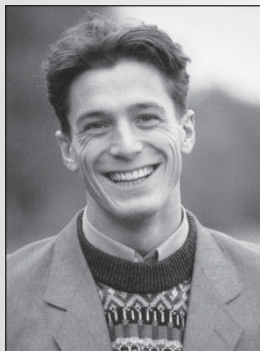
ДОБРО і ЗЛО

Зазирнувши в далеку історію, можна побачити жорстокі злочини проти людства. Це — работоргівля в Африці, нацистські табори смерті, примусова дитяча праця, жорстокий геноцид. А сьогодні? Сьогодні у світі панує дух егоїзму. Мало хто думає про інших, коли щось загрожує власним інтересам чи якимось уявним правам. Чому так багато людей є себелюбними, жорстокими, бездушними наслідувачами зла? Можливо, тому що золоте правило відкинули, як якийсь моральний пережиток. На жаль, це зробили навіть ті, хто вірить у Бога.

Це ж так просто ставитися до інших так, як хочеш, щоби ставилися до тебе. «Тож усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви...» (Мт. 7:12). Візьмімо для прикладу звичайну усмішку. Коли вона щира, то розтоплює крижану стіну недовіри. Усміхаючись, людина ніби каже: «Я розумію тебе. Не хвилюйся. Сподіваюся, ми можемо стати друзями». Усмішка — це могутнє знаряддя примирення і добра. Вона впливає як на того, до кого всміхаються, так і на того, хто всміхається. Вчені кажуть, що усмішка — це особливе скорочення м'язів, за допомогою яких мозок виділяє ендорфіли, які позитивно впливають на настрій. Чи ви бачили фото з усміхненою дитиною? Дивимось, і на вустах з'являється усміх. Тепло усмішки здатна допомогти послабити давню напруженість у стосунках. Вона немов клапан, що регулює тиск у скороварці.

Один із способів робити «добро» іншим — усміхатися до них, і це всім під силу! Люди дуже цінуватимуть це. Звичайна усмішка може зробити щасливішими і нас, і інших. Чому ж тоді не дарувати людям цей найцінніший дар — щиру усмішку? Ви побачите, що усміхатися буде легко, коли це увійде у вашу звичку.

Романові здавалося, що люди погано про нього думають, бо швидко відводять очі, коли зустрічаються з ним поглядом. Він почувався самотнім і нещасливим.

Якось його друг Василь порадив йому, щоби він усміхнувся до людей, коли помітить на собі їхні погляди. Протягом двох тижнів Роман так і робив. Він був вражений, що всі усміхалися йому у відповідь. Напруженість у стосунках зникла. Щирий сміх, що виражає нашу

усміхатися, їхні усмішки не щирі і облудні.

Таким чином, люди мають бути мудримися, як змії, і невинними, як голубки (Мт. 10:16).

Людина має працювати над собою кожен день, аби творити добро і стримуватися від зла.

Один старенький чоловік часто скаржився на біль і втому. Його знайомий, побачивши дідуса стомленим, спитав: «Видно, щоденні обов'язки стомлюють вас?» «Так, протягом дня я буваю заклопотаний: повинен приборкувати двох лисиць, стерегти двох зайців, дре-сирувати двох яструбів, спостерігати за змією і тримати її на прив'язі, приборкувати лева і турбуватися про хвору людину. Дві лисиці — це мої очі, котрі мають дивитися лише на те, що мені не зашкодить. Два зайці — це мої дві ноги, і я повинен дивитися, щоби вони не побігли за злими справами, два яструби — це мої дві руки, котрим я постійно даю роботу, щоб прогодувати себе і допомогти ще комусь. Змії — це мій язик, і я повинен тримати його на вуздечці, щоб він не говорив зайвого і недоброго. Лев — це моє серце, з яким я змагаюсь для того, щоб воно не занечищувалося. Хвора людина — це моє тіло. Воно потребує мого догляду».

Добро має бути не на словах, а на ділі. Говорити про добро можна довго і красиво. Є люди, про яких оточуючі кажуть: «Гарна людина, добра». А приглянешся уважніше і не можеш зрозуміти чому — якась фальш є у поведінці. Ніби все є: м'якість у спілкуванні, лагідний погляд. Але щось насторожує. Це не що інше, як байдужість. Байдужий не прийде на допомогу в будь-яку хвилину, не поступиться своїм заради чужого.

Про доброту менше всього говорять ті, для кого це не подвиг, подія, а норма життя. Не потрібно боятися віддавати своє тепло, його ще більше від цього стане. Людина без добра не може жити. Отож даруйте добро, і воно згодом повернеться до вас — добром відізнеться.

Людмила ГАНЖЕЛЮК

СЛУЖІТЬ ХРИСТУ!

Лідія ГАПОНЮК

Робіть добро — так сказано в Писанні.
Не нудьтеся! Пожнете — буде час:
Чи при згасанні дня, чи на світанні...
Нехай же не ослабнуть руки в вас!

Робіть добро! Хоч часто замість того,
Щоби сказати похвали слова,
Вас висміють, як грішника, як злого,
Щоб вбити, знищити надію на жнива!

Робіть добро усім, всякчас, усюди!
Перемагайте заздрість, суєту.
Не розуміють рідні, браття, люди —
Служіть Христу!

прихильність чи підтримку, або ж радість при зустрічі без слів говорить про наші почуття. Сердечна усмішка інших допомагає нам зняти напруження, розслабитися, додає сили у боротьбі з проблемами і розчаруваннями. Біблія говорить: «Не стримуй добра потребуючому, коли в силі твоєї руки це вчинити» (Пр. 3:27).

На жаль, не кожна усмішка, з якою ми зустрічаємось, є щирою. Шахраї і шарлатани, недобросовісні продавці можуть надзвичайно привабливо усміхатися. Злі люди знають, що усмішка здатна обеззброїти людину і позбавити її обережності. Люди з сумнівною поведінкою або нечистими мотивами також можуть спокусливо

«Він віддав Своє життя за тебе. Невже ж ти пошкодуєш милицю для Нього?» — продовжував говорити їй той самий голос.

«Так, Господи, я віддам її Тобі. Адже Ти для мене значно більше зробив. Ось вона, візьми її!» — зважилася Марта.

І все ще тріпочучи всім тілом, дівча протягнуло свою маленьку, худеньку ручку церковному служителеві, віддаючи йому свою красиву поліровану милицю.

Спочатку той не знав, що йому робити з мили-

Знову всі заворушилися, декотрі ж почали виходити наперед і класти свої пожертвування в церковну тарілку. Численна церква, що спочатку так холодно поставилася до потреб місії серед язичників, ніби прокинулася. Коли церковний служитель знову пройшов між рядами тих, що сиділи, на тарілці у нього з'явилися гроші, розписки і чеки на досить велику суму грошей. Що ж відбувалося з Мартою?

Любов і жертва, цей героїчний її подвиг, так заповнили в цю мить усе її

НАЙЦІННІША ПОЖЕРТВА

Проповідь скінчилася. Промовець допитливо подивився на присутніх, але з великим сумом побачив, що постукав у зачинені двері.

Він звернувся до пастви з проханням, аби люди жертвували на спорудження місіонерської церкви серед язичників. При цьому він говорив про велич Божої справи і про те, що сприяти цьому — найбільша перевага для послідовника Христа. Він сподівався збудити у своїх слухачів глибокі почуття.

Та коли служитель закінчив промову, виявилось, що серед присутніх не знайшлося жодної душі, яка б підтримала цю справу. Ніхто не відгукнувся на його заклик.

Відчуття безпорадності оволоділо проповідником. «Боже, допоможи мені!» — промовив він ледве чутно.

Втім, поза тим, що він бачив у поглядах братів і сестер, відбувалося те, чого він не міг знати. Служитель не бачив нахиленого обличчя маленької кульгавої Марти, яка сиділа на останній лаві і під впливом щойно почутого тихо розмовляла зі своїм Спасителем.

«Господи, — шепотіла вона, — я теж хотіла би щось пожертвувати для бідних язичників, аби вони могли чути про Тебе. Але як мені це зробити? Адже Ти знаєш, що я нічого не маю».

Раптом їй здалося, що хтось торкнувся до її серця. «Ні, — мовив до неї внутрішній голос, — у тебе є милиця, дивна милиця, яку тобі подарувала багата пані. Хіба вона не коштує цілої жмені грошей?»

«Ні, Господи, тільки не її! — зо страхом подумала дівчинка. — Моя милиця — це мій найкращий друг, завдяки якому я можу ходити в парк, щоб годувати пташок, або в церкву, щоб слухати проповіді. Тільки не моя милиця, яка так допомагає мені і ошчасливорює моє життя!»

У серці маленької Марти відбувалася непомітна, але сильна боротьба.

Перед дівчинкою сиділи люди, але вона не бачила їх. Для неї у цей момент весь світ складався із Спасителя, її самої та цього церковного служителя з тарілкою для збору пожертвувань, який поволи рухався в проході між лавами, з кожною секундою наближаючись до неї.

цею, але потім, збагнувши намір дівчинки, швидко узяв її, проніс через усю церкву до кафедри й урочисто поклав її на одну зі сходинок перед проповідником.

По обличчю служителя ковзнула тінь здивування і захоплення, коли той помітив вчинок дівчинки. З відчуттям глибокого смирення він підійшов, тремтячою рукою узяв милицю, підняв її над головою і, зворушений до глибини душі, певний час не міг вимовити жодного слова.

Нарешті він звернувся до церкви:

— Ви бачите цей дар? Це милиця маленької Марти — все, що вона має, все її багатство і втіха у її житті, і вона віддає її на побудову церкви.

Запанувала глибока тиша. Всі збентежено опустили голови і заворушилися на лавках. Проповідник продовжував:

— Бог прийняв її чисту жертву. Та чи не повинні ми повернути милицю безпорадній дитині? Чи не повинні ми самі що-небудь зробити для Бога і наших ближніх?

ество, що вона не розуміла і не помічала, що відбулося навколо. Дівчинка не думала ні про своє майбутнє життя, — про те, що їй знову доведеться нерухомо сидіти вдома, — ні навіть про те, як вона вийде з церкви. Марта думала лише про те, що Спаситель забавав узяти її милицю і вона не пошкодувала її, і що інші теж щось дали для бідних язичників.

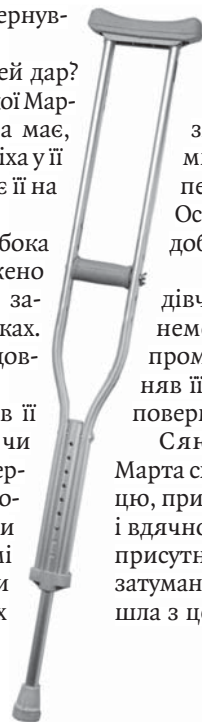
Вона отямилася лише тоді, коли до неї підійшла якась пані, з материнською ласкою обійняла її і тремтячим від сліз голосом сказала:

— Ти задоволена, Марто? Декілька тисяч доларів ти збрала завдяки своїй милиці для місії, і тепер вона знову твоя. Ось візьми її, маленьке добре серденько!

Ці не сподівані для дівчинки слова були, немов новий світлий промінь. Як? Бог прийняв її подарунок і знову повернув їй?

Сяючи від радості, Марта схопила свою милицю, притиснула її до грудей і вдячно дивлячись на всіх присутніх, погляди котрих затуманювали сльози, вийшла з церкви.

Автор не відомий.

Кажімо більше ніжних слів
Знайомим, друзям і коханим,
Нехай комусь тепліше стане
Від зливи наших почуттів.

Нехай тих слів солодкий мед
Чиюсь загоїть рану,
(Чи перший біль, чи то останній),
Коли б то знати наперед.

Кажімо більше ніжних слів,
Комусь всміхаймось ненароком.
То не життя людське коротке,
Короткі в нас слова черстві.

Г. ВОВК

ДОБРЕ СЛОВО

Якось міський суддя йшов вулицею і зустрів одного чоловіка, якого щойно випустили з в'язниці.

— Здрастуйте, — сказав суддя. — Радий зустрічі з вами. Як живеться?

Суддя потиснув йому руку і питально глянув на чоловіка. Той у відповідь ніяково знизав плечима, мовляв, «може бути».

Через кілька років колишній в'язень знову зустрівся в місті із суддею. Тоді вже він першим заговорив:

— Дякую вам за те, що ви зробили мені, коли я став вільним.

— Що ж я зробив? Не пригадую, — мовив суддя.

— Ви сказали мені добре слово, і воно змінило моє життя.

Хто може гідно оцінити значення доброго слова? Творець дав нам мову не для скарг і нарікань, тим паче, не для лихослів'я, а для вираження нашої любові, доброти, підбадьорення, утіхи, а головне — для прославляння Творця.

Слово, вимовлене до людини з любов'ю, робить велику справу — більше, ніж ми можемо собі уявити.

СИЛА СЛОВА

Людина ніколи не зможе до кінця усвідомити, яка сила закладена в її словах. Творець наділив нас даром говорити, але правильно володіти та користуватися ним може далеко не кожен.

Уявімо, що слово — це пристрій, який приводить у дію наміри і бажання. Сам Бог, коли творив Всесвіт, використовував слово. Він сказав — і сталося! Коли Христос прийшов до людей, то Своїм словом втихомирював бурю, оздоровлював калік та виганяв демонів. Ми ж думаємо, що наші слова не мають відповідної сили, щоб творити, оздоровлювати, втихомирювати.

Звичайно, ми не претендуємо на присвоєння собі божественних властивостей. Бог нас наділив спроможністю благословляти словом.

Слово підіймає на ноги відчайдушного.

Слово знеболює розшарпане серце.

Слово розтоплює закоренілу кригу людської невідступності.

Слово заспокоює розтривожену людську психіку.

Слово надихає звершувати великі діла в ім'я любові.

У безлічі випадків, аби допомогти ближньому, не обов'язково мати кошти, навіть не потрібно мати силу для фізичної допомоги — величезні можливості відкриваються нам через слово, сказане з любов'ю.

Людмила ЖАКУН.

Людина, поранена словом

«Радість людині — у відповіді його уст, а слово на гасі своєму — яке воно добре! Серце праведного розмірковує про відповідь, а уста безбожних вибризкують зло».

Книга пророків Соломонових 15:23,28

Максим не міг звикнути до міста. Метушня, багатолюдні вулиці, шум. Люди весь день кудись поспішають.

Село залишилось у пам'яті хлопця як добрий спомин із дитинства. Там більше зірок і яскравіший місяць, там крізь розчинене вікно співають солов'ї, а вода ... чиста, джерельна, життєдайна.

Максим і далі залишався б у селі, але, вручаючи золоту медаль, директор школи йому порадив: «Хлопче, ти маєш неабиякі здібності до комп'ютерної справи. Їдь вчитися».

Учитися Максим любив, але одне мучило його з недавнього часу: він став ще більше заїкатися. Особливо важко було говорити, коли хвилювався, а ще — якщо слова розпочиналися на «п», або «г». У школі все вирішувалося просто: вчитель садив хлопця за першу парту, давав аркуш паперу, гладив по плечі, і Максим чітко й зрозуміло міг написати вивчене.

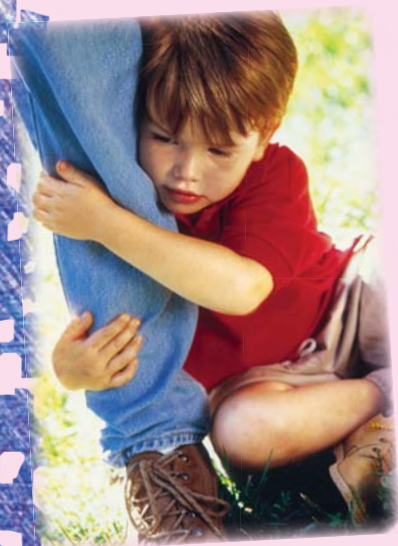
А вступні іспити? Як він зможе пояснити, що все знає, а не може розповісти. Директор здогадався про страхи, які переслідували Максима, а тому поїхав зі своїм учнем до ректора і пояснив ситуацію. Вступні іспити Максим склав письмово і всі на «відмінно».

З порозумінням поставилися до одногрупника і студенти.

Чомусь саме у сьогоднішній вечір юнак пригадав, як втратив дар мови. Він не пам'ятає, скільки йому було років. Але пригадується, що вийшла із будинку мама з великим окрайцем хліба, помащеним маслом. «Будеш їсти?» — спитала. Максим не встиг вкусити і шматочка, як ззаду підбіг великий сусідський собака Полкан, вихопив хліб, повалив хлопця на землю, на осінні кленові листя. Страх поселився в душу Максима саме того дня. Цілих сім діб він не дозволяв сказати жодного слова, аж потім, дякуючи логопеду Івану Петровичу, хлопець почав говорити. Кожне слово виривалося із грудей з великим боєм і неймовірними зусиллями. Лікар підтримував у хлопчика велику віру в те, що все минеться, забудеться, і він зможе говорити, як усі.

Справді, забулося, але чи то через те, що Максим зустрів у парку собаку, схожу на Полкана, як дві крапельки води, чи через шурхіт осіннього кленового листа під ногами, — згадалося.

«Допоможіть хто-небудь, рятуйте!» — перервав роздуми Максима крик жінки неподалік. Хлопець кинувся на допомогу. Два дужі чоловіки виривали сумочку у літньої жінки, а вона благала: «Там моя пенсія. За що я буду жити? Що ж ви робите, нелюди? Побійтеся Бога». Максим через хвилинку був біля жінки. Він хотів кричати, але не міг:

«Від ... Від ... Від ... Від ...дайте... сум ... сум ... сум ...ку».

Чоловіки тримали міцно награване, а один з них додав:

«Дивись на нього, рятувальник-заїка!»

Максим вирвав сумочку, віддав старенькій, але відчув сильний удар по голові.

Міліцейські машини хлопець бачив, як уві сні. Боліла рана, але ще більше боліла душа через те страшне слово, якого ще ні від кого не чув: «Заїка».

Максимову руку хтось ніжно гладив. Хлопець відкрив очі і побачив біля себе стареньку бабусю, у якої хотіли забрати останнє: «Слава Богові, прокинувся. Це все через мене, пробач мені, сину».

Юнак усміхнувся і сказав очима: «Все добре, не тривожтеся».

І справді, хлопець, поранений словом, почувався краще.

Дивно, але словом можна і поранити, і зцілити, якби ж це зрозуміли люди на землі і всі свої слова використовували лише на добро!

Людмила ГАНЖЕЛЮК

Онукові

Як прекрасно, рідний, бути Божим сином,
Дарувати людям мудрості плоди.
Розділити з голодним їжу і хлібину,
Змученим від спраги принести води.

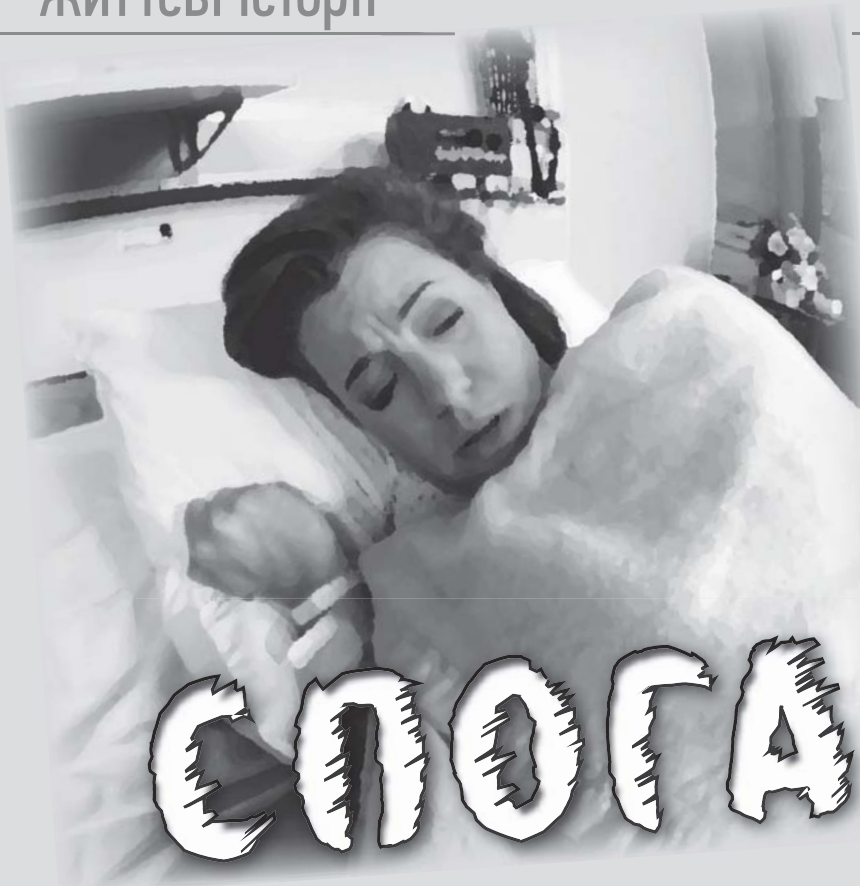
Взимку, ніби сонце, всім серця зігріти,
Радістю світитись і в похмурий день;
Ангелом до ближніх в хату прилетіти,
Щоб розквітли душі від твоїх пісень.

Вмій підтримати того, хто з дороги збився
І розвіять грізні хмари навкруги,
Від руки твоєї хворий щоб зцілювся
Й друзями зробились люті вороги.

Поможи стати людям щирими, мов діти,
Хто в житті зневіривсь, хай всміхнеться знов, —
Щоб життя прекрасне почалося у світі,
Скрізь запанували: спокій, мир, любов!

В. ГЕРАСИМЮК

Тетяна мовчки лежала на лікарняному ліжку. Жодного стогону не виривалося з її вуст. Лікарі та медсестри дивувалися її витримці та терпінню.

— Певно, чимало горя пережила ця жінка, — стиха, похитуючи головами, пліткували сусідки по кімнаті.

А вона, самотня, лежала в кутку палати із заплющеними очима і все чула. «Що їм треба? Невже їй померти спокійно не дадуть? Коли ж мені дадуть спокій?» — гіркі думки пробігали одна за одною.

Раптом жінка розплющила очі. І найперше, що побачила, була біла рівна стеля. Усе навколо ніби завмерло. В палату увійшов лікар.

— Добрий день, пацієнтко, — сухі слова, але теплий погляд і тиха усмішка на вустах додавали впевненості та надію на краще. — Як справи?

— Скільки я ще проживу?

Прямолінійність жінки змусила лікаря трохи зніяковіти.

— Та що ви, Тетяно Василівно, чому одразу так песимістично?

— Я можу почути відповідь на моє запитання? Лікарю, будь ласка. Це вже нічого не змінить. Я знаю, що мені залишилося недовго. Від мене нічого приховувати.

— Не більше двох тижнів, у ліпшому разі — місяць.

— Дякую! — з цими словами жінка знову заплющила очі, а в голові промайнуло її життя, брудне, безбожне, з проявами Божої любові, від якої вона вперто відмовлялася.

Народилася Тетяна навесні, сьомого травня. Змалечку їй запам'ятався лише один день, коли вона була по-справжньому щаслива. Тоді Тетянка гралася із своєю старшою сестрою Тамарою у дворі: ніхто на них не кричав, не карав за те, що вони вилізли на сусідню яблуню, але навпаки, усі давали цукерки, лядяники, чомусь жаліли дівчаток. Таня зовсім не розуміла, що відбувається, та їй це подобалося. Вона не бачила свого вітчима, котрий своєю присутністю навіював лише страх. Мама взагалі нібито забула про їх існування. Вони всі кудись йшли разом, тихо розмовляли, а дівчатка пленталися позаду. Дорога була нелегкою, тому хтось із дорослих пожалів дітей і посадив їх на воза, який чомусь їхав попереду. І тут Тетянка побачила те, завжди сердите, обличчя. Вітчим лежав на возі, а в руках тримав квіти, що

було досить незвично. Вітчим і квіти — просто якась нісенітниця.

Далі було кладовище, голосіння мами і довга балаканина чоловіка в чорному. А потім... а потім почалося найцікавіше — сестри побігли бавитися і забули про всіх і все. А що можна вимагати від восьмирічних дітей? Отож-бо, вони — діти...

Наступна картина у пам'яті хворої — це зустріч із своїм «другим домом». Мама відвезла дівчаток до притулку. Перші враження, мабуть, були одними з кращих: багато дітей, смачна їжа... Чого ще можна було бажати? Однак

семи років вистачило, аби невдовзі збагнути, що багато людей навколо не означає багато друзів, наявність їжі не означає наповненість душі, увага вихователів не означає материнську любов.

Останній рік у дитячому будинку був, напевно, найкращим: максимум свободи, мінімум навчання та обов'язків. Гуляння, розваги, час із друзями... Тетяна познайомилася з Миколою — мрією усіх дівчат — на уроці російської мови. Микола був сином вчительки Ніни Петрівни і часто допомагав матері у проведенні уроків. Таня була здібною, але надзвичайно лінивою і неспостійною дівчиною. А Микола — це повна їй протилежність: спокійний, терпеливий, працьовитий, ну просто ідеальний...

Минуло два місяці і сталося неможливе — поєдналися дві несумісні стихії: вода і вогонь, Микола і Тетяна... Кажуть, таке трапляється. Не повірила б, якби це не відбулося з нею. А потім... настав той злочасний день: прийшов лист, повістка... Це, як здавалося юній жінці, був початок кінця. Чоловіка забрали на два роки. А вона? Була готова йти за ним, але ж не можна...

Перші півроку поводитися гідно, господарювала, доглядала

за його мамою, а потім випадково зустріла «друзів» і закрутилося-завертілося... До Ніни Петрівни не навідувалася — соромно було; регулярно отримувала листи, але відписувала рідше і рідше. Згодом звільнили з роботи за систематичні прогули. А вона вже котилася у прірву, бо не могла зупинитися... «Друзі» їй тут допомогли: вказали на шлях легкого заробітку... дрібних крадіжок. Спочатку було соромно, а потім той сором захлинувся в алкоголі. До певного часу все було непомітно, а згодом «загриміла» на два роки... Микола пробачив їй, відвідував, відчайдушно боровся за підйом колись морально чистого жіночого життя.

Тюремні два роки канули у небуття... І ось, нарешті, свобода, а ще їй пощастило залишитися з коханою людиною поруч. Однак те, як Тетяну зустріла ця ж свобода, свідчило, що в сучасному світі такі помилки не пробачають. Неможливість працевлаштуватися, відчуження Ніни Петрівни, пляма на репутації Миколи — цього вона не могла собі пробачити. Жінка усвідомлювала, що заслужила на таке, але дозволити, аби через неї страждали інші, вона не могла. Просто збрала речі і поїхала до сестри Тамари. Вони почали жити вдвох, у зовсім новому місці, де їй не знали. Та через місяць сталася подія, яка просто приголомшила Таню, — Микола загинув в автокатастрофі... Як таке могло стати-

ся, адже під серцем вона носила частинку його...

Навкруги все цвіло, а їй, жінці, котра колись раділа літньому дощу та осінньому листопаду, було все одно... В травні на світі з'явилося нове життя, яке вимагало турботи, піклування, любові... Це була донечка, яку назвали Світланою, адже її батько був променем світла для матері. В житті з'явився сенс. Але ненадовго. Сестра перейняла усі турботи про малечу на себе, а Тетяна продовжувала існування з такими ж «друзями», як вперше...

Вийшла заміж вдруге за людину, котру зовсім не знала: просто обранець мав житло... Заміжжя анітрохи не змінило її. Вона вже бачила свій кінець на морально розбитому дні цього світу... Здавалося, нічого змінити вже не можна... Але вихід був. Вирватися із духовної прірви допомогли сусіди, розповівши Благую Звістку, а змучене серце її ніби прийняло. Господь не залишав Тетяну, проявляв турботу через Своїх ангелів тут, на землі, але вона чомусь почала відштовхувати руку допомоги і віддалятися від Спасителя.

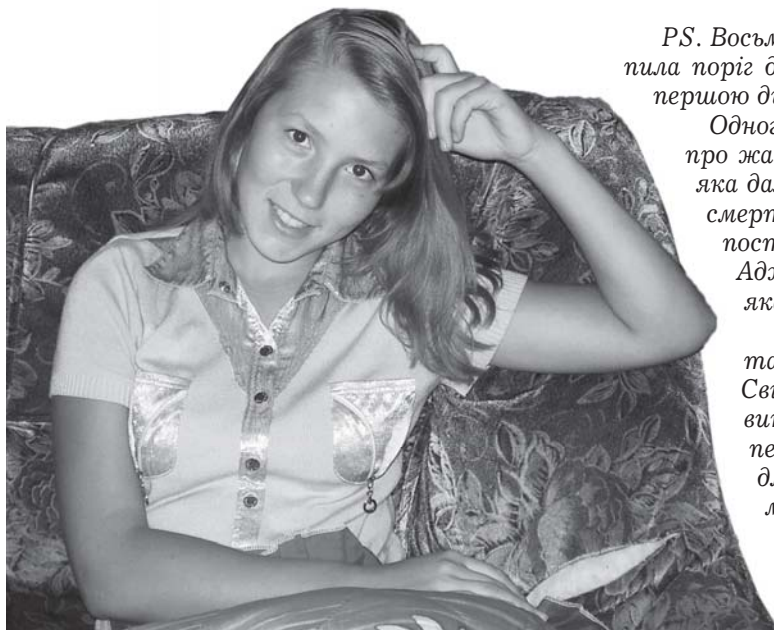
Незабаром на світ з'явилася ще одна дочка, правду кажучи, на цей раз маленький живий клубочок теж нічого не змінив... Жінка байдуже брала його на руки... навіть точно не знала, хто його батько. Тетяна гірко дивилася і

знала, що вже не зупиниться. Через рік її позбавили батьківських прав. Вона навіть не знала, де її діти. Мабуть, десь у хороших руках...

Ось і всі спогади... Тягарем вони лежали на серці Тетяни Василівни і боєм відгукувалися в голові. Тепер жінка самотньо лежить на лікарняному ліжку, ніхто її тут не провідує. А так хочеться, щоби цю лікарняну тишу розітнуло радісне «Мамо!». Її скоро не стане, а діти, можливо, про неї навіть і не згадають... Що ж вона накоїла?

Світлана НОВОСАД,
м. Рівне.

PS. Восьмирічною дівчинкою Світланка вперше переступила поріг дому сім'ї Андрія та Інни Новосадів. Вона була першою дитиною, яку подружжя взяло у свій будинок.

Одного разу Новосади, нові батьки Світлани, дізналися про жахливу новину — Тетяна Василівна померла. Та, яка дала життя їхній Світланці, залишившись перед смертю на самоті, покинула цю землю. Перед ними постало питання: як повідомити про це дитину? Адже вони зобов'язані сказати про це дівчинці: хай яка та жінка, вона — її мати.

Андрій, як голова сім'ї, мав розв'язати це питання. Дочекавшись слушного моменту, він сказав Світланці, що вона разом із ними (Новосадами) повинна поїхати в державні органи, аби оформити певні документи. При цьому додав, що це потрібно для того, щоб звершити обряд поховання. «Померла твоя мама», — нібито між іншим проказав чоловік. Подружжя бентежно чекало реакції від Світлани. Дівчинка ж підійшла до Інни, ніжно її обійняла і мовила: «Ну тепер у мене буде одна мама...»

СИРОТА

Гамірливе місто занурилося в густі сірі сутінки... Повіяло дрімотою... Лише іноді гул поодиноких машин прорізував запалу тишу, а увімкнені фари розсіювали смеркання. Де-не-де безшумно рухалися постаті зморених суетою людей...

Раптом приспану свідомість пронизав жаль.

...Він сидів на холодній сирій бруківці і маленьким кулачком розтирав гіркі солоні сльози, які текли по худеньких брудних щічках. Час від часу хлопчик протягував тремтячу крихтуну долоньку до байдужих перехожих. А в цей час його журливий погляд жадібно прикипав до вітрини крамниці, з якої на нього глузливо косилися духмяні паляниці. Поки холод нахабно прокрадався за пазуху крізь порвану легеньку курточку, а голод безжально дошкуляв, маленький прохач з гіркотою міркував над своєю немилосердною долею...

Враз від сумних нав'язливих думок дитину відволік дворовий пес, який тицьнув свою мокру мордочку у її ледь живу ручку, а потім гаряче лизнув шершавим язиком. Хлопчечка поворухнулося і злегка підняло кутики блідих потрісканих губ. Жебракові здалося, що це — єдине створіння, яке його розуміє. Від такої думки хлопчик ще більше змарнів. Він заплющив тремтячі повіки і за якусь мить поринув в обійми солодкого сну...

Йому марилося мама... Ось вона — молода, красива, усміхнена — пригортає його до себе і ніжно цілує, а поруч — татусь. Він бере його джкими руками і підкидає угору, від чого хлопчик заливається дзвінким розкотистим сміхом. Мимоволі на обличчі малечі з'являється легка усмішка...

А як би хотілося, аби омріяне видіння не минало. Однак жорстока реальність своїм брязкотом привела дитину до тям. Солодка мрія розчинилася в повітрі, а в голові залишилися сумні думи про важке і безжальне сирітство. На очі набігли розпачливі сльози...

Олена ЯРМУШКО.

НАЙПРОСТІШИЙ РЕЦЕП

«Бо ми — Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували» (Еф. 2:10).

Що ж це за діла? Як на мене, це коли Сам Бог говорить до твого серця, а ти Йому відповідаєш своїми діями. А ще я думаю, що служіння Всевишньому немислиме без служіння іншим людям. Раніше я ніяк не могла збагнути, як же можна чути голос Божий. Та коли одного разу Господь проговорив у моєму серці, я чітко зрозуміла, Кому належав цей голос. Відтоді минуло майже десять років. Так швидко сплив час, а усе було неначе вчора...

Закінчувалося зібрання. І на завершення пролунало оголошення, що в сусідньому містечку є восьмирічна дівчинка, маму котрої позбавили батьківських прав, унаслідок чого малечу мають відправити в інтернат, а дитина цього дуже не хоче.

«Можливо, хтось згодиться прийняти її у свою сім'ю?..» — запитально прозвучала пропозиція.

Коли я почула ці слова, серце забилося так сильно, мов поранений птах, а до горла підкотив клубок.

Вийшовши із церкви, я запитала свого чоловіка, що йшов поряд:

— Ти чув оголошення? Що скажеш?

А він, начебто читаючи мої думки, відповів:

— Я подумав: «От добре було б, якби ти погодилася взяти цю дитину до нас у сім'ю». Виявляється, Господь одночасно говорив і до серця мого чоловіка. Більше я не змогла промовити жодного слова, бо сльози стрімко потекли з очей.

Наступного дня ми привезли цю дівчинку до себе додому. Наші два синочки і бабуся радо зустріли нового члена нашої родини. Для усіх нас розпочалося нове життя. Ця маленька дівчинка, немов порив вітру, увірвалася у розмірене життя нашої сім'ї і внесла свої корективи.

Через рік Господь знову проговорив до нас через сестру із нашої общини. Вона прийшла провідати мою хвору маму, і вже виходячи, начебто мимохіть, мовила, що добре було б, якби ще одна дівчинка з інтернату могла жити в нашій сім'ї, бо в нас такі хороші діти, а та дитина дуже замкнена і самотня.

— Але у вас так мало місця, — завершила сестра.

Цих слів було достатньо, щоби наступної ночі ми не заснули. Вранці я з чоловіком вже знала, де поставити ще одне ліжко. А ввечері дівчинка була у нас.

І це лишень початок. За наступні два роки наша сім'я збагатилася на 12 діток, десять із них — прийомні, але для нас вони — рідні, ми усиновили їх у своєму серці. Вони називають нас татом і мамою. Старші діти носять наше прізвище, оскільки з 14 років держава дає дитині право за бажанням змінювати прізвище. Ми — одна велика родина.

За цей час ми мали багато радощів і багато переживань у нашому житті. Були хвилини, коли здавалося, що більше немає сил ані моральних, ані фізичних, однак Господь ніколи не залишав.

...Та перша наша прийомна донечка зараз уже є студенткою Міжнародного християнського університету, що в Литві. День, коли ми забрали Світлану до себе, вона вважає своїм другим днем народження. А найголовніше, що дівчинка стала дитиною Божою. Я і чоловік віримо, що кожну дитину нам дав Сам Господь, бо ми завжди про це молились.

Сьогодні вже шестеро наших дітей є членами церкви, прийняли святе за вірою водне хрещення. Серед наших діток є художники, музиканти, спортсмени, майбутні науковці, оскільки кожному Господь Бог дав певний талант. Головне — не загубити його, а розвинути і прославити ним Господа.

Т ПОШИРЕННЯ ДОБРА

Він втішав, відновлював сили, повертав до життя. Ми дуже вдячні своїй родині, своїм друзям, які підтримували нас увесь цей час. Багато років я розпочинала свій день молитвою: «Господи, дай мені мудрості й любові, яка усе зносить». І Він завжди залишався вірним Своєму слову: «Просіть і буде вам дано...»

Тепер я точно знаю, що коли говорить Господь, у серці немає місця сумнівам, і ти починаєш йти кроками віри. О, як це важливо — не пропустити голос Божий. Я постійно прошу в молитві до Господа очищення, щоби бути здатною завжди чути Його голос. Як це прекрасно, коли життя сповнене Господом, коли можеш виконувати Його волю тут, на землі.

Коли бачиш результати докладених зусиль, відчуваєш прилив нових сил, бо розумієш, що з Богом усе можливо.

Сьогодні ми багато спілкуємося з іншими сім'ями, які виховують прийомних дітей. Ми розуміємо проблеми один одного, підтримуємо один одного і завжди дякуємо Богові за те, що Він довірив нам найцінніший скарб — дитячі душі, котрі потрібно зігріти не словами, а власним прикладом, проявити Божу любов і разом прокласти шлях у майбутнє. За цими простими словами стоїть усе наше непросте, але благословенне Господом життя.

А ще для нас дуже важливо навчити наших діток бачити проблеми інших людей, аби потім допомогти їм.

«Тож усе, зого тільки бажаєте, щоб гинили вам люди, те саме гиніть їм і ви» (Мт. 7:12) — ось найпростіший рецепт поширення добра.

Інна НОВОСАД,
мама, голова Рівненської обласної
спілки батьків-вихователів
та опікунів по захисту прав
та інтересів дітей-сиріт та дітей,
позбавлених батьківського піклування
«Промінь надії».

СИРІТСЬКИЙ ПРИТУЛОК

За цим порогом зовсім інший світ,
За цим порогом — погляди питальні,
Душа дитяча — деревце без віт —
З безрідного коріння проростає.

Самотній пагін у людським саду,
До рук нехитрих хилиться несміло,
Даруючи (на щастя чи біду?)
Свою любов — кисличку перезрілу.

І слово тут, як хвиля об граніт,
Об погляд розбивається дитячий.
І свята наші, і звичайні дні
Вже набувають інших барв і значень.

За цим порогом плаче дикий сад,
У тім саду ростуть самотні душі.
Тут сонце. Але вічний листопад,
І завжди добрий тільки хліб насущний.

Бо тут любові теплий коровай
Щоденно роздається по крихтині,
Тут милосердя й вірності жнива
Живуть у кожній скривдженій дитині.

І погляду з доріг не зводить марно
Дім, у котрім завжди живе чекання,
Дім, у котрім є все, — немає мами,
Дім, у котрім розкався б і Каїн.

О, цей питальний погляд, що ридає...
Ця ручка, що долоню обпекла...
Але сюди «зозулі» прилітають,
Лише щоб залишити немовля.

Такі гіркі, обвуглені плоди
З Семирамідиних садів химерних.
Нехай не на душі горять сліди
Нечистих ніг — на цих тоненьких нервах...

Їх матері забули в цьому домі,
Та не забув Ісус, Йому — «Осанна!»
Його рука повік не знає втоми
У Небі й на землі — під Небесами.

За цим порогом зовсім інший світ,
Ці діти платять, наче судді строгі,
За благочестя — доглядать сиріт,
Всіма забутих, крім святого Бога.

Ольга ВЕЛИЧАН.

Не спалося. І місяць, що так яскраво світив у вікно, наче хотів розігнати нічний морок, і голосний собачий лемент у дворі, і навіть неквапна розмова під вікном якихось запізнілих перехожих — все змушувало Андрія крутитися, повертатися з боку на бік. Аби безсоння не дратувало, хотів, було, згадати псалми, які колись давно, ще в недільній школі, вчив напам'ять. Та псалми, як на зло, не згадувалися — мозок свердлила, не даючи й намить спокою, інша фраза, прочитана вранці у Святому Письмі: «Встань і йди на південь, на дорогу, яка з Єрусалиму в Газу спускається, порожня вона» (Дії 8:26).

«Встань — і йди»... Скільки разів читав це місце, але тільки сьогодні слова, мов струмом, пронизали все єство, заповнили всі думки, забрали спокій. Разів з десять упродовж дня зринало в пам'яті оте «Встань — і йди!», але за клопатами та метушнею не дуже переймався тим. Зате тепер, близько півночі, поселилася в серці тривога, відчуття, наче чогось дуже важливого не зробив, не дослухався до Божого голосу.

«Встань — і йди!»... — «Куди йти, Господи?» — подумки перепитав. «На дорогу... яка порожня», — не чув, а відчував відповідь. Щось інтуїтивно підказувало: порожня дорога — це та, на якій немає Бога. Але ж чому, чому він, добропорядна, вихована людина, християнин, має йти на такі шляхи? Його проповіді в церкві подобаються людям; серед молоді Андрій —

також визнаний лідер. Щотижня буває в сиротинцях, сіє Слово Боже в знедолених дитячих сердечках; співає у групі прославлення... Хіба цих справ мало, аби підкріпити свою віру? Чого ще чекає від нього Господь?

«Встань — і йди»... Вже не запитував куди. «Сергіївський п'ятачок» — ось місце, де немає Бога, де збираються хмільні компанії, де сварки, де бійки, де повний розгул гріха. Ні, ні, Господи!.. Тільки не туди!.. Андрій натягнув на голову ковдру, ніби хотів сховатися від настирливої думки... Дихати стало важко, тіло вкрилося потом і зробилося якимсь неповоротким,

із сиротинця спершу пограти з ними у футбол, а потім разом переглянути кінострічку про шкоду алкоголю. Мусить бодай трохи відпочити, щоби бути перед дітьми бадьорим...

«Встань — і йди!»... Рвучко підвівся з ліжка, увімкнув світло, аби подивитися, котра година. Стрілки годинника наближались до другої ночі. Відчував: сьогодні вже не засне. Треба йти...

«Сергіївський п'ятачок» розташовувався не дуже далеко від Андрієвого дому — якихось п'ятнадцять хвилин ходи. Це — звичайнісінький скверик на околиці

біг, аби встигнути, аби не спізнитись... Куди?.. Для чого?..

* * *

Місяць повагом плів нічним небом, то ховаючись десь за хмару, то виринаючи з неї, і розливав просто під ноги своє сріблясто-сумовите сяйво. Ось і «Сергіївський п'ятачок». Ще здаля Андрій помітив ватагу п'яних парубків, котрі, зімкнувшись у щільне кільце, реготали над кимось. Підійшов ближче, пригледівся — і мало не крикнув: Іван!.. Сумнівів не було: посеред гурту справді стояв його шкільний товариш Іван, з яким вчора вони зустрілися на вулиці, можна сказати,

«ВСТАНЬ —

мов збита у клубок вовна. Нізащо не встане, нікуди не піде! «Сергіївський п'ятачок»... Та ж те місце люди обминають, наче заляте, серед білого дня, а зараз — ніч. Треба не думати ні про що, треба заснути — завтра після роботи обіцяв хлопцям

міста. Раніше сюди часто приходила молодь, любилі прогулюватися батьки з дітьми, навіть літні люди не проминали нагоди відпочити трішки на лавці у прохолоді дерев. З часом, відколи здоровань Сергій з приплюснутим, мов картоплина, носом почав з'являтися тут у супроводі своєї п'яної компанії, скверик зажив собі не доброї слави небезпечної зони. Люди нарекли це місце іменем здорованя «Сергіївським п'ятачком» і обходили його стороною. Андрій розумів, що нічого доброго його не чекає в скверику, проте вже не йшов, а

випадково (якщо, звісно, в житті бувають випадковості).

Іван був тихим, сором'язливим, але дуже добрим хлопцем, безтямно закоханим в однокласницю-красуню Аничку. Дівчина кокетувала, приймаючи тривалий час залицання хлопця. Що сталося зараз? Чому Іван почав пиячити?..

— Розумієш, Андрюхо, — сказав довірливо товариш, — я випив, бо душа горить. Аничка, моя Аничка виходить заміж за іншого. Кинула мене. Чуєш? — кинула...

— Хіба ж це привід топтати себе в болото? — відповів Андрій. — Життя триває. Виходить заміж — значить, не твоя це доля. Свою ще зустрінеш, тільки треба

молитися про це, а не шукати розради в горілці. Не пий більше, Іване, не пий. Ти ж чудовий хлопець... Приходь у неділю

— Вип'ю, хлопці, все вип'ю, — белькотів п'яний Іван, — тільки допоможіть, тільки верніть мені мою Аничку.

І ЙДИ»...

до нашої церкви — там, думаю, знайдеш утіху для душі.

— Та що та церква? — зневажливо скривився Іван. — Я за Аничку життя ладен віддати, а вона, бач, іншого покохала. Ех, жінки!..

Іван у безнадії махнув рукою — та й попен-тався, навіть не попрощавшись.

І ось зараз — нова зустріч. П'яно хитаючись, Іван тримав у руці відкорковану пляшку. Від надміру випитого він голосно гикав — і це веселило компанію.

— Пий до дна! — командував здоровань Сергій. — Вип'єш — значить наш хлопець. А ми за друзяк — горою. Підемо, штрикнемо ножичком женишка твоєї дівулі — і вона знову буде твоєю.

— Не пий, Іване, — прорвав тісне кільце Андрій і, підійшовши близько до товариша, майже силоміць вирвав із рук недопиту пляшку. — Ходімо, друже, звідси, бо завтра пошкодуєш за тим, що може статися сьогодні.

— А це ще що за «головастик» намалювався? — дихнув Андрієві в лице їдким перегаром здоровань Сергій. — Голову стомився носити? Можемо звільнити. Нам це легко: раз — і готово.

Андрієві похололо в грудях, але тільки на мить. «Надійся на Господа і добре гини» (Пс. 36:3), — згадав слова псалма — і серце сповнилося впевненістю та спокоєм. Не звернувши ані найменшої уваги на Сергія, промовив до Івана:

— Чуєш, ходімо звідси!

— Ні, не піду... — белькотів Іван. — Вона мене не любить, куди мені йти?

— Тебе любить Господь, хоч зараз ти так Його засмучуєш...

— Ги-ги-ги! — реготнув Сергій. — То ти, виходить, святоша? А я думаю, чого це мене біля тебе так знудило.

Дружки й собі зареготали, цвіркаючи цинічно-брутальними слівцями. Андрій розумів: з цими людьми зараз краще не розмовляти — нічого доброго з того не вийде, а от Івана треба неодмінно забрати, відвести десь подалі. Ще раз рішуче смикнув товариша за рукав і тільки тепер помітив, що в другій руці все ще тримає відібрану пляшку. З огидою відкинув її від себе.

— О, та ти, бачу, фразерок, — глумлива посмішка щезла з Сергієвого обличчя. — Чужим добром розкидаєшся? А оце бачив?..

У руках Сергія блиснуло лезо фінки.

— Втікаймо, Іване, — встиг лишень мовити Андрій, відчувши гострий біль під правою лопаткою. Тягнувши за собою товариша, зробив кілька кроків — і, знесилений, опустився на землю.

— Менти! — прокричало десь зовсім близько, та Андрієві здалося, наче чує те слово крізь сон.

П'яну компанію — мов вітром здуло. Поруч присів над другом лишень Іван. Від того, що сталося тільки-но, хміль майже вивітрився з голови. Сльози текли з очей, та хлопець їх не помічав. Піднявши трішки Андрієву голову, тихо просив:

— Прости мені, Андрюхо... Це все через мене, правда? Не питиму більше, тільки ти не вмирай...

Калюжа крові навколо Андрія ставала щораз більшою, проте останнім зусиллям волі він змусив себе посміхнутися і кволо обізвався:

— Все добре, Ванюшо, все гаразд... Я встиг... Бог любить тебе... Бог любить...

— Андрюхо, потерпи, не вмирай, — Іван не знаходив інших слів, хоч так хотів бодай чимось допомогти.

Раптом, ставши навколішки, простяг догори руки і прошепотів:

— Грішний я, Боже! Прости мені, якщо можеш, і допоможи Андрієві! Допоможи, Боже!..

«Я встиг, Господи!.. Я встиг!..» — Андрієві здавалося, що, перемагаючи біль, він на радощах прокричав ці слова — насправді ж його вуста лишень конвульсивно здригнулися.

А потім стало тепло і легко. Всі барви веселки розцвіли перед очима. Хтось до болю Знайомий, сяючи сліпучою білизною, тримав над головою вінець, і чийсь голоси вимовляли в унісон речитативом (чи, може, навіть співали?): «Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла та прославляли Отця вашого, що на небі» (Мт. 15:16).

Андрій блаженно всміхався, а нічну тишу роздирало виття сирени «швидкої допомоги»: чи встигне?..

Світлана БЕРЕЗА.

МИ ЗВІТУВАТИМЕМО ПЕРЕД БОГОМ

Повсякчас людство стрімко летіло на життєвих крилах до гавані. Сьогодні ця швидкість ще більше зросла. Однак тих, хто зупиняється на шляху, аби розгледіти оточуючих, побачити їхні проблеми і заглянути у Божу карту — Святе Письмо, все менше і менше. Хтось переганяє нас, а через певний час зустрічаємо його уже розбитим на шляху до мети. А хтось неквапно ніби плентається позаду — насправді ж підбирає тих, хто знемігся вже летіти.

Саме до не байдужих до людських доль звернеться Син Людський, коли прийде у славі Свій і скаже: «Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване вам від закладин світу. Бо Я... слабував — і Мене ви відвідали...» (Мт. 25:34–36). Проте до тих, хто був байдужим до потреб інших, промовить: «Ідіть ви від Мене, прокляті, у вічний огонь... бо Я... був... слабкий... — і Мене не відвідали ви» (Мт. 25:41; 43). Зауважмо, Він не звинуватить їх у тому, що вони завдали біль пораненням чи покалічили своїх братів, а в тому, що не відвідали їх, коли ті були хворі.

Відвідавши хворих, підтримавши обездолених та нещасних, ми отримуємо від Господа благословіння. Бо ж служіння іншим у Господі не ім'я робить нас самих кращими та чуйнішими.

Пропонуємо вашій увазі реальну оповідь про допомогу немічним однієї сестри, яка з певних причин не захотіла назватися. Від самої юності ця жінка присвятила себе на служіння стареньким та хворим і повсякчас живе їхнім горем та болем, переживанням та тимчасовою радістю.

«Поправді кажу вам: що тільки вгинули ви одному з найменших братів Моїх цих, — те Мені вгинули» (Мт. 25:40)

Пригадую слова з проповіді одного брата в нашій церкві: «Коли ми хворіємо, то не перестаємо просити в молитві: «Боже, дай здоров'я, Господи, допоможи, Боже, продовж життя». «А для чого? — запитує Бог. — Для чого тобі жити? Щоб догоджати своєму тілу? Пліткувати? Лежати на дивані і переглядати одна за одною телепередачі? Чи ти просиш здоров'я, щоби трудитися для Мене?» Ці слова закарбувалися в моєму серці на все життя... Так страшно бути безплідною для Господа...

Із Богою допомогою намагаюся бути хоч трошки корисною в праці на Його ниві. Адже прийде час, коли потрібно буде звітувати перед Господом.

Мені, як медику, до душі справи милосердя. Люблю стареньких, із зморшками на обличчі, згорблених від важкої праці людей. Разом із чоловіком любимо відвідувати хворих вдома або в лікарнях. Щойно повернулися від сестри, яка декілька днів тому поховала чоловіка: посиділи, потішили надією на Господа, помолилися. Яка ж вона була вдячна!

Сьогодні ж ми відвідали шпиталь, у якому я раніше працювала. Мали зустрічі із підлітками з дитячого відділення. Частували їх бутербродами, цитрусовими. Розмовляли на актуальні теми, радили молитися, читати Біблію. Вони всі проводжали нас, просили ще приходити.

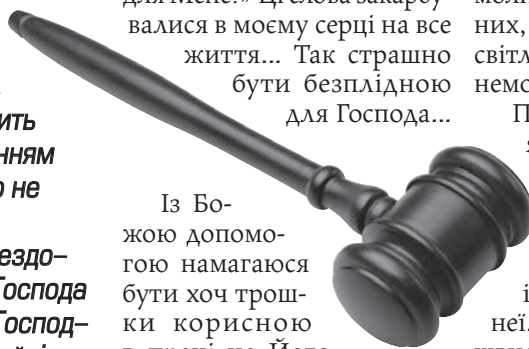
За двадцять кілометрів від нас, у сусідньому містечку, знаходиться Будинок для літніх людей. Там мешкає 260 дідусів і бабусь. Ми любимо туди їздити: роздаємо їм гарячі піріжки, банани (це те, що люблять старенькі). Усіх зараз обійти не в змозі, тому кожен раз їздимо в інші відділення. Заходимо в кожную кімнату. Як вони цінують людське спілкування, увагу, співчуття! Розпитати, обійняти, помолитися — як це цінно для них, та й для нас. Душа ніби світлішає, і додому летимо, немов на крилах.

Пригадую випадок, коли я, не плануючи того дня відвідати лежачу сестру-інваліда, раптом відчула потребу все залишити і терміново їхати до неї. Довго не думаючи, я швидко зібралася і відправилася до сестри. Відчиняю двері, а вона, побачивши мене, вигукнула: «Ісусе, вона вже тут! Дякую Тобі!» Виявляється, жінка мала гостру потребу в допомозі (її потрібно було покупати, бо все тіло пекло, горіло, що аж плакала). Сестра просила, щоби Бог спонукав мене терміново прийти до неї.

Коли Господь приходить до неї, це велика підтримка.

Знову згадую слова брата з проповіді і кажу: «Боже, якщо Ти продовжуєш мені життя, посилаєш здоров'я, то допоможи мені з великим страхом і бажанням служити Тобі, трудитися для інших в ім'я Твоє, не марнувати часу, цінувати кожную хвилину, служити Тобі до останнього подиху тут, на землі».

Сестра в ГОСПОДІ.

ЯКЩО БОГ ВІДЧИНИТЬ — НІХТО НЕ ЗАЧИНИТЬ

Міська лікарня. «А чи мені Господь простить?» — запитує хвора жінка.

Це справді велика Господня милість: Україна має повну свободу проповіді Слова Божого. Брами спасіння сьогодні все ще відчинені для кожного, хто відкриває перед Богом своє серце. Це такі благодатний час: як ніколи раніше, активно організовуються нові церкви, зводяться споруди молитовних будинків, проводяться богослужіння, які збирають уже не десятки чи сотні, а тисячі людей, які бажають почути звістку спасіння. Діти мають чудову нагоду вивчати Слово Боже в недільних школах, а молодь навчається в біблійних коледжах або інститутах... Лунають проповіді не тільки з кафедр у храмах, а й з радіоприймачів, телеекранів.

І все ж, як не сумно, у світі лишається так багато людей, які все ще блукають манівцями, шукаючи істину та шлях до вічного життя. Мимоволі згадуються слова Ісуса Христа, вимовлені понад дві тисячі років тому: «Жива великі, та робітників мало... Просить Господаря жнив, щоб вислав женців на жнива свої» (Мт.9:37-38). Ці слова залишаються актуальними й сьогодні. Хтозна, можливо, саме вони п'ятнадцять літ тому сприяли створенню невеличкої групи «Україна для Христа», яка здійснює своє служіння в міській та обласній лікарнях. Очолили цю групу В'ячеслав Підлужний та подружжя Надії та Володимира Гаїв. Відтоді щопонеділка та щовівторка брати та сестри у вечірню годину поспішають на зустріч із хворими.

Люди часто, дуже часто, займаються суєтними справами, забувають про найголовніше — про свою особисту зустріч зі Спасителем. Зате тоді, коли недуга озветься в тілі і, як кажуть, прикує до ліжка, багато

хто, страждаючи, починає частіше зводити очі до неба і подумки запитувати себе: а що там, за межею, котра розділяє життя і смерть?.. Де і з ким доведеться проводити вічність?..

Зрозуміло, самотужки знайти відповідь важко — ось тут і приходять на поміч брати і сестри нашої групи... Вони розповідають про мету приходу на землю Сина Божого, про той чудовий шанс мати вічне життя, яким може скористатися кожна людина, примирившись із Богом. Жертовна праця в лікарнях дає свої плоди: є снопи, зібрані саме з цієї дозрілої ниви. Брати та сестри разом з пацієнтами лікарень роздумують над Словом Божим, а також декламують християнську поезію, співають псалми. У літню ж пору, трапляється, виїжджають і в села, беруть участь у святах жнив, євангелізаційних богослужіннях. Досить часто у дворах багатоповерхових будинків, у сільських клубах демонструють фільм «Ісус».

Про служіння групи «Україна для Христа» можна було б і не розповідати (адже працюють брати і сестри заради не власної, а Божої слави, і Господь бачить їх духовні плоди), проте є сподівання, що це гарне християнське починання знайде поширення і в інших церквах нашого краю. А тим, хто вже працює на цій ниві, хочеться побажати духовної наснаги, бажання невтомно і багато працювати на ниві Господній: копати, сіяти, поливати — і в результаті зібрати багатий духовний урожай.

Валентина ЛЮТА,
член групи «Україна для Христа»,
Перша рівненська церква.

Міська лікарня. «Прийміть Ісуса Христа», — закликає с.Софія.

Згадує Надія ГАЙ, відповідальна групи «Україна для Христа»:

* В одному з дворів багатоповерхового будинку у мікрорайоні Ювілейному ми демонстрували фільм «Ісус». Переглянути цю кінострічку завжди приходять багато людей. Так було і цього разу. Всі, затамувавши подих, стежили за тим, що відбувається на екрані. Деякі нишком втирали сльози.

Раптом, розштовхуючи людей, до кіноекрана не підійшов, а підбіг 30-літній молодик — і зупинився, мов укопаний. З усього було видно, що в його душі йде шалена боротьба. Як з'ясувалося трішечки пізніше, цього чоловіка зрадили друзі — і він вирішив покінчити життя самогубством. Зустріч з Ісусом Христом, Який озивався з кіноекрана, докорінно змінила його життя і погляди на життєві цінності.

* Коли ми буваємо в лікарнях, то стараємося обійти всі палати і запросити людей прийти послухати Слово Боже. Зазвичай, запрошення приймаються з вдячністю, проте інколи доводиться мати справу з шаленим супротивом. В одній з палат, скажімо, проходили курс лікування високоповажні чиновники, освічені й гордовиті. Я їм кажу про Святе Письмо, про Спасителя, Котрий вмер за наші гріхи, а вони мені — про льодовиковий період. Бачу, дискусія може затягнутися надовго, в мене ж часу — обмаль. «А ви приходьте, — кажу їм, — послухайте, про що ми розповідаємо. Там, думаю, зможете отримати відповідь на всі запитання, які вас цікавлять».

Вони й справді прийшли: раз, і вдруге, і втретє... Приходили навіть без запрошень, просто з цікавості — і запитань у цих людей залишалося щораз менше.

* Один чоловік, поховавши дружину, втратив сенс життя і виношував думку вдатися до суїциду. Звістка про Спасителя і про спасіння, яку почув під час однієї із зустрічей з нашою групою, перевернула все його життя — він став глибоко віруючою людиною, відкривши своє серце перед Христом.

Живіть там,

голова Рівненського об'єднання церков ЄХБ Михайло Андрійович Ільок, пастор Рокитнівської церкви Микола Андрійович Кириловець, колишній пастор церкви с. Хотинь, Березнівського р-ну, Олександр Васильович Боровець, а також багато інших служителів і просто гостей,

умов, коли Україна аж ніяк не могла мріяти про незалежність, тим паче, про свободу віросповідання. Таким чином, віруючим доводилося зазнавати утисків як від влади, так і від родичів, сусідів, колег. Та як же відбувалося зрощування євангельської віри у Боровому?

В одного чоловіка, Івана Ничипоровича Кляпка, наймитував Кузьма Мирончук. Згодом він одружився з Катериною, дочкою свого господаря. Та якось до Мирончуків прийшов дивний чоловік із села Білка, на прізвище Лисюк. Катерина розповіла, що цей чоловік, певно, штундист, оскільки стає на коліна, запліщує очі та молиться. До цього селом поширювалися такі чутки про «штундів»: вони цілують барана, тримають у бочці кінську голову і стають у чергу, аби її цілувати. Коли ж про це почув Аркадій, старший син Івана Кляпка, він вирішив зустрітися з цим чоловіком. Ось вони познайомились. Аркадій дізнався, що Лисюк має Біблію, яку постійно читає.

Одного разу цей же штундист на великодні свята взяв молодшого Кляпка із собою у Білку, Хотинь та інші села Березнівського району. Тривалий час їх не було. Кляпки почали вже хвилюватися. Та незабаром Аркадій повернувся. Із собою він приніс кишенькову Біблію, а це була рідкість на той час, та «Гуслі». Та про це нічого не розповідав, оскільки міг наразитися на нерозуміння з боку рідних.

Минуло трохи часу і до Борового із Хотиня та Білки завітала

Дуже часто Христову Церкву порівнюють із армією. Така паралель викликана тим, що Божій Невісті доводиться вести духовну боротьбу. Та коли ми порівнюємо Церкву із сім'єю, у серці кожного прокидається трепетна любов до своєї місцевої общини. У ній ми народжуємося, дістаємо духовне виховання і озброюємося на служіння. Досягнення й недовірки, успіхи та поразки, радощі і болі, — все те, що ми переживаємо, — є набуток всієї сім'ї. Тому вона, безумовно, буде для нас найціннішою, найтеплішою, немов родинне гніздо для лелеки.

Наприкінці минулого року церква с. Борове, Рокитнівського р-ну, відсвяткувала вісімдесятий рік із часу свого народження. Кількісно невеличка (84 члени), однак усі ці роки община старанно прививає своїм дітям тверду основу Христової віри.

21-го грудня 2008 року з нагоди ювілею євангельська громада Борового зібрала своїх «вихованців» із сусідніх сіл, областей і навіть із деяких країн Близького зарубіжжя. Кожен із них пам'ятає ті особливі причини, які стали поштовхом до особистого покаяння в Борівській церкві. Ці брати та сестри отримали найцінніші уроки для подальшого життя завдяки своїй рідній сільській церкві. Вона навчила їх жертвовно та гаряче любити Бога, служити Йому у спеку та заметіль, долати чималі відстані, аби нести євангельське вчення оточуючим.

Привітали церкву зі святом прийшли перший заступник голови Всеукраїнського союзу церков ЄХБ Володимир Павлович Шемчишин,

які люблять та цінують Борівську церкву. Вітав віруючих боровчан і голова сільської ради Анатолій Васильович Конотопчик, адресувавши їм тепле звертання «наша церква».

Молитва одного з попередніх пресвітерів місцевої церкви Андрія Савовича Єремейчука засвідчила присутнім про особливу любов служителя до своєї громади. А коли пролунав, здавалось би, всім знайомий псалом «Люблю Твій, Боже, дім», на обличчях присутніх з'явилися слюзи радості, а в когось — стримане щире бажання усміхатись.

Пастор районної церкви Микола Андрійович Кириловець усім нагадав уривок із книги Повторення Закону: «*І будеш пам'ятати всю ту дорогу, що Господь Бог твій вів тебе нею...*» — опісля ж додав: — «Без завтрашнього не буде сьогоднішнього, без сьогоднішнього не буде завтрашнього. Ми повинні були все те пройти, щоби зараз так радісно святкувати».

Вважається за недоцільне на святковому зібранні говорити про сумне. Та як же без цього, коли саме страждання зробили церкву саме такою, якою вона є зараз. З історії борівської громади не викреслити гоніння, страждання та ті великі випробування, що спіткали її у далекі 30-ті. Власне, це стало підґрунтям утворення церкви у селі. Її становлення відбулося за складних

Перший пастор
Аврам Шупрудько

Пастор
Андрій Єремейчук

де ви посаджені!

група віруючих. Брати та сестри по вірі читали Біблію, розмовляли, співали. Тим часом мати, дружина Івана Кляпка, розпочала читати Біблію разом із дітьми, а вечорами започаткувалися невеличкі, так би мовити, зібрання: сусіди збиралися один в одного, аби почитати Боже Слово. Так на євангельську вістку відгукнулись Іван Кляпко, Артем Ющук, Мирончуки Кузьма і Катерина, Аврам Шупрудько, Аркадій Кляпко, Микита Бричка, Дмитро Козаченко, Талимон Крук та інші.

Перше хрещення боровчан відбулося восени 1928 року. Його надавав пресвітер Самоукін із, так званого євангельського центру, Железниць, оскільки там була община віруючих. Цього ж року методом жеребкування був обраний пресвітер борівської общини — Аврам Шупрудько.

Коли боровчани виявили бажання зареєструвати свою церкву і будувати власний Дім молитви, виникли проблеми, оскільки для реєстрації необхідно було щонайменше 50 членів. Таким чином, спочатку борівська община була приєднана до Сарн, де служіння пресвітера звершував брат Бирюль, який і надавав хрещення боровчанам.

Уперше борівська община була зареєстрована в будинку Олексія Кляпка. Коли ж село відвідав брат Сацевич із Білорусії, він згуртував усі навколишні села: Єльно, Олександрівку, Малевичі і Рокитне. Загалом налічувалось 50 членів,

і таким чином Борове вийшло із сарненської общини і приєдналося до союзу «Церва Христусова». Брат Сацевич добився, аби дали дозвіл на реєстрацію общини в Боровому і на будівництво Дому молитви. 1937 року був розроблений план будівництва, і община дістала дозвіл мати свою печатку. Незабаром Дім молитви був споруджений. Та сталася дуже сумна подія.

Йшов 1939 рік. Розпочалася польсько-німецька війна, і в новому Домі молитви не довелося провести жодного зібрання, оскільки його спалили німці.

З 1928 по 1988 рік церква постійно зазнавала гонінь. Іноді вони були менш відчутні, та загалом це були жорстокі переслідування. Однак община жила і свідкувала. З Божою допомогою боровчани насадили общини в сусідніх селах, зокрема в Єльно. Також проводили благовісницьку роботу і в Омельному, і в Карпилівці, і в Майдані.

Коли місцева церква відзначає 80-річчя, це означає, що Церква Христова жива і діяльна всупереч усім складним періодам, коли перед нею стояло завдання: вижити, вистояти, не поступитися зовнішньому тиску.

По закінченні святкового богослужіння присутні щиро прославили Бога за те, що в нашій країні є сприятливі можливості для проведення подібних заходів, подякували Богові за Його благословіння в діяльності церкви і попросили Божого милосердя для праці на Божій ниві у їхній місцевості.

Далекі від Бога люди можуть говорити: «Ось та церква...» Ті, хто відвідує її на Різдво та Пасху, говорять: «Ця церква!» Ми ж говоримо: «Наша церква!» Для нас за щастя так говорити, бо ми не є поодинокими подорожніми на дорозі до неба! Любов рідної церкви — вона іде з нами по життю.

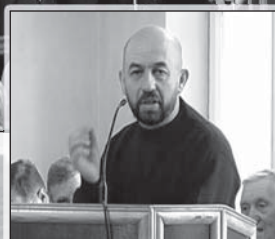
Віра ЖАКУН.

«Цінуйте церкву, як частинку неба, Божественну частинку тут, на землі».
В.П. Шемчишин,
перший заст. голови ВСЦ ЄХБ.

«Ноїв ковчег був єдиним місцем спасіння від Божих судів. Церква Ісуса Христа — новозаповітний ковчег спасіння. Це єдине місце спасіння від Божого гніву».
М.А. Ілюк, голова ООЦ ЄХБ.

«Бажаю церкві процвітання та руху вперед. Навертайте людей до Бога, спонукуйте їх частіше брати в руки Біблію. Нехай вас Бог благословить».
А.В. Конотопчик,
голова Борівської сільської ради.

Пастор
Володимир Єремейчук

Нинішній пастор
Микола Крук

ПЕРЕДІЛИ

Сторінки історії пишуться щоденно, і кожна з них є неповторною. На одній із них в історії церкви с. Переділи залишиться зазначеною той день, коли брати та сестри зібралися на святкове богослужіння подякувати Богові за врожай. На це свято приїхало багато гостей із навколишніх сіл та міст. Серед них був і брат Федір Остапович Сміюн. Ставши за кафедру, він сказав присутнім, що саме цього року виповнюється 80 років церкві ЄХБ в Переділах. З уст служителя молодшої покоління почули імена тих, хто стояв біля витоків церкви, хто невтомно працював на ниві Божій. Служитель звернувся до церкви і переповів історію передільської общини:

«**С**тоячи на вершині пройдених років, пригадаймо, як розпочиналося сіяння Слова Божого у нашій місцевості. А зернини Господньої істини спадали з уст невтомного дорогого брата Івана Барчука, котрий посвятив себе Господу на благовісницьке служіння. Певний час він проводив бесіди із людьми у Варковичах, однак там його вороже приймали. Тоді брат вчинив так, як сказав Христос у Євангелію від Матвія 10:14: «А як хто вас не прийме, і ваших слів не послухає, то, виходячи з дому чи з міста того, обтрусіть порох із ніг своїх».

Опісля Іван Барчук пішов у навколишні села: Жорнов, Олибів, Сатіїв, Переділи. Спочатку благовісник сіяв Господнє Слово у спрагли людські серця в індивідуальних бесідах. Згодом, аби слухати істини із Святого Письма, люди почали збиратися в хатах. Так утворилися великі зібрання. Це був 1926 рік.

Посів став сходити, і щоразу кількість людей, зібраних у Господнє Ймення, зростала. У домівках ставало дедалі менше місця для проведення богослужінь. Тоді домовилися і погодилися збиратися в клуні господаря Семенюка, що сам запропонував її для Божої справи.

1928 року відбулося святе за вірою водне хрещення. Заповіт із Господом склало шестеро чоловік. Серед них були: Ксенафортій Се-

менюк із дружиною, Повторацький із дружиною, сім'я Волкових, Григорій Федорчук. Першими ж членами церкви стали такі брати та сестри: Ксенафортій Семенюк, Повторацький із дружиною (пізніше

В день посвячення Дому молитви 11.08.1996 р. Проповідує Ф.О. Сміюн.

вони виїхали до Парагваю), Іван Тимошук, сім'я Волкових, Арик Мулько, Павло Лук'янчук, Макар Цмакилюк, Григорій Федорчук із дружиною, Ярина Бурачук із чоловіком, Анна Клицюк із чоловіком, Федір Ткачук із дружиною, Устина та Левко Миронюки.

1931 року брат Іван Барчук організував з'їзд для молоді. Щоби провести даний захід орендували приміщення школи, яка знаходилася у чеській хатині. Вона є свідком тих подій і сьогодні. У з'їзді брав участь хор із с. Колоденка під керівництвом брата Поліщука і присутніми були: Олексій Ничипорук, Іван Барчук, Гусарук, Арик Мулько, Кідун із Бельова.

Община кількісно зростала і 1936 року налічувала 100 членів. Але диявол повстав, як читаємо в Першій книзі хронік 21:1: «І повстав сатана на Ізраїля...» Церкву спантеличували різні віровчення, внаслідок чого порушили віру в людях. Так вірних залишилося всього 35 членів. У цей складний час випробувань служіння пресвітера виконував Григорій Федорчук. Для підкріплення братів і сестер, що не похитнулися у випробуваннях, церква із Пісника відправляла своїх служителів: Макарія Мална, Ничипора Майса, Хому Баласа.

Під час війни, коли у вічність відійшов Григорій Федорчук, пісниківська церква на служіння у Переділи благословила брата Петра Мельничука. Тут він звершував Божу справу з 1942 до 1946 року, а з 1946 до 1951 року естафету перейняв брат Марк Василевський.

Служіння виконувалося не в таких комфортних умовах, як сьогодні. Доводилося за різних погодних умов пішки долати 12 км. Однак Бог завжди допомагав. Він сповнював Своєю святою любов'ю серця братів-служителів, і вони з радістю поширювали Благую Вістку серед змучених гріхом людей.

Коли відійшов у вічність брат Василевський, згідно з волею Божою був обраний на пресвітерське служіння брат Віталій Левкович Миронюк. Він цілком посвятив

себе на Божу справу і виконував її до 1989 року. Оскільки ж був дуже гостинний, то проводив богослужіння у власному будинку. Тяжкі часи і різні випробування випали на його долю. Брати та сестри вважали, що, коли брат Віталій відійде у вічність, вогонь служіння погасне. Однак каміння стало зближатися, і з навколишніх сіл утворився жертовник, на якому невдовзі запалав вогонь».

Брати та сестри уважно слухали розповідь брата і дякували Богові за Його милості та благословіння, за те, що упродовж 80-ти років Слово Божє сіялось у серцях односельчан.

Якою ж була подальша доля церкви, після смерті брата Миронюка? Ще за життя Віталія Левовича для допомоги йому в служінні у Переділі став приїжджати брат Федір Сміюн. Так змін не відбувалося до 1989 року, доки Бог не забрав до Себе Віталія Миронюка. Коли у церкві не стало служителя, на той час голова Обласного об'єднання ЄХБ Борис Степанович Крещук запропонував Федору Остаповичу продовжити служіння брата. Оскільки він раніше спостерігав за роботою брата Сміюна у цій церкві, то відразу ж попросив його приступити до обов'язків служителя.

1989 року члени місцевої церкви одногослосно обрали брата Федора пресвітером.

«Мені було дуже шкода тих людей, котрі лишилися самі, як ті вівці без пастиря», — у розмові сказав Федір Остапович.

Місцева община на той час налічувала 10 членів. Аби примножити кількість спасених, новообраний пастор із допомогою невеличкої молодіжної групи ходив по навколишніх селах і проводив там служіння та бесіди з людьми про Бога. «Так у Сатієві, Олибові, Дядьковичах, Перемилівці, Новоселівці та Мошкові, — згадує Федір Остапович, — ми з хором проводили служіння у клубах, попередньо домовившись із головами сільських рад. З нагоди святкування Пасхи, Різдва та свята Жнив проводили у цих селах зібрання для невірних. Для цього запрошували групи молоді та хори з церков Рівного, Млинова, Піснєва та Колоденки.

У села доводилося їздити не тільки автобусом, а й на велосипеді, іноді навіть і пішки. На той час я вже був пенсіонером, тому всю пенсію вкладав у служіння. Із

собою брав брата Миколу Маласюка, готуючи його до майбутнього служіння. Було дуже важко ходити пішки дорогами, розбитими дощами та встеленими мулом. Але Бог давав натхнення для праці, тому ми робили це з радістю.

1991 року у річці біля Сатієва відбулося святе за вірою водне хрещення. Із Богом уклало заповіт семеро людей. Хрещення надавав брат Борис Крещук.

Сьомого березня 1993 року будівлю, де збиралися віруючі з 1933 до 1993 року, зруйнував ураган. Її вже не можна було відремонтувати. Після гарячих молитов Бог допоміг побудувати новий дім молитви. 11 серпня 1996 року відбулося освячення цього дому.

Надалі Бог поповнював ряди спасених, і згодом у навколишніх селах були організовані окремі церкви. Так у Мошкові, що на від-

стані 12 км від Переділі, та в Новоселівці, що знаходиться за 10 км від цього ж села, були утворені церкви. У Переділах теж вогонь не згас, за що я дуже вдячний Богові».

**Федір СМІЮН,
колишній пастор церкви ЄХБ
с. Переділі.**

Через хворобу, яка переслідує брата Сміюна у похилому віці, він попросив старших братів передати пасторське служіння Миколі Антоновичу Маласюку. 2002 року прохання Федора Остаповича задовольнили, і пастором передільської церкви став Микола Маласюк.

На серці брата Федора є одне велике бажання — щоб Дім молитви у Переділах був переповнений спасеними людьми. Щоб у цьому селі жертовник для Бога горів та зігрівав сотні розбитих сердець.

Молитовний будинок, зруйнований ураганом.

*«І Він каже до них: Ідіть за Мною,
Я зроблю вас ловцями людей!»
(Мт. 4:19).*

Праця Ісуса Христа безпосередньо зосереджувалася не на досягненні успіху у певних програмах, а на вихованні учнів. Програмою Ісуса були люди. Саме це, насамперед, є головним у фокусі Рівненського біблійного інституту. Праця в малих групах завдяки тісному спілкуванню учнів та їхніх наставників, які рік у рік працюють, служать та ростуть разом.

СЛУЖІННЯ РІВНЕНСЬКОГО БІБЛІЙНОГО ІНСТИТУТУ

*«А що чув ти від мене при ба-
гатьох свідках, те передай вірним
людям, що будуть спроможні й
інших навчити» (2 Тим. 2:2).*

На сьогодні праця Біблійного інституту відбувається через регіональну стратегію. Так, в області є чотири регіони:

- **м. Рівне** — відповідальний Любомир Турчак;

- **Північний** (Зарічянський, Дубровецький, Володимирецький, Сарненський, Рокитнівський, Березнівський та Костопільський райони) — відповідальний Павло Матвійчук;

- **Центральний** (Рівненський, Гощанський, Корецький, Здолбунівський та Острозький райони) — відповідальний Юрій Давидюк;

- **Південно-західний** (Млинівський, Демидівський, Дубенський та Радивилівський райони) — відповідальний Андрій Романюк.

Кожен із регіонів має відповідального, котрий виховує служителів у місцевих церквах. Регіональні співпрацюють із пасторами та іншими служителями, аби допомогти церквам у вихованні нових проповідників, керівників молоді, а головне, людей, які палко любитимуть Бога і служитимуть Йому.

Для допомоги звернення праці у регіоні існує так звана команда «20-ти». Це по два представники з регіону, які допомагають регіональним у праці виховання служителів. Дана команда зустрічається раз на місяць упродовж доби в м. Рівному, де брати розповідають, як Бог діє в їхньому регіоні, обмінюються

досвідом праці та разом духовно зростають, запалюючи один одного до спільного служіння.

Станом на сьогодні в області нараховується 113 навчальних груп, в яких духовно зростають 1253 студенти.

Варто зауважити, що кожен студент має на меті:

- протягом року привести одну людину до Бога;

- служити в своїй церкві або навіть за її межами;

- раз на місяць давати добровільні пожертвування у сумі 10 гривень на служіння Біблійного інституту.

Також кожна група має бути залучена до того, аби:

- влітку провести тиждень святого Євангелія (упродовж тижня студенти проводять євангелізаційні заходи через соціальну роботу, роботу з дітьми, молоддю та дорослими);

- взяти участь в організації нової церкви;

- студенти «вийшли за межі стін» — пішли далі і служили більше, ніж вони служать зараз, за межами своєї церкви і свого комфорту.

Служіння Біблійного інституту також включає сестринське навчання, яке очолює Світлана Бондарчук. Дане навчання направлене на те, щоб кожна сестра зростала у покірності чоловікові і служила в церкві у сфері її обдарування. Сьогодні в області налічується 70 груп, у яких навчається 753 сестри.

Хтось зауважив, що неправильних людей немає, є лише люди на неправильних місцях. Служіння Біблійного інституту покликане допомогти кожному членові церкви знайти своє місце в Церкві Христовій і любити Господа всім своїм серцем та служити Йому.

Любомир ТУРЧАК,
директор Рівненського
біблійного інституту.

Відповідальні за навчання

м.Рівне
Любомир Турчак
8 (097) 921-21-22
lubomyr@inbox.ru

Центральний регіон
Юрій Давидюк
8 (096) 747-89-48
yura.servant@gmail.com

Північний регіон
Павло Матвійчук
8 (097) 168-61-59
pasha-pavlo@mail.ru

**Південно-західний
регіон**
Андрій Романюк
8 (097) 904-14-69
radyvyliv@gmail.com

Тернопільський регіон
Полікарп Циганюк
8 (097) 720-35-94
rmandzuk@gmail.com

33001, м.Рівне,
вул.Дворецька, 41 оф.60
(0362) 22-23-92, 8 (096) 747-89-48
rivnebi@gmail.com

ТИЖДЕНЬ СВЯТОГО ЄВАНГЕЛІЯ

в с.Іващуки,
Радивилівського
р-ну

Як проходить тиждень святого Євангелія? Про це можемо довідатися, приміром, із служіння в с. Іващуки, Радивилівського району. Євангелізація тривала п'ять днів, кожен з яких складався з таких частин: з ранку до обіду — дитячий табір, удень — соціальна робота, увечері — молодіжні спілкування.

Дитячий табір нараховував 45 дітей та мав характер денного. Він відбувався на території школи. Пізніше робота з дітьми проводиться завдяки спортивному служінню: через футбол, волейбол, настільний теніс. Після спортивних ігор проходить вивчення Біблії, опісля — чай для зближення під час спілкування.

Торік після табору в недільну школу з нових дітей ніхто не прийшов, тому цього року ми вирішили спробувати післятабірне служіння через спорт і особисті стосунки.

Під час тижня святого Євангелія у нашому селі проводилося і соціальне служіння: ми допомагали старшим людям. Трьом літнім подружжям ми допомагали виконувати різну роботу: пиляти й рубати дрова, прибирати, фарбувати. Це викликало великий інтерес у сусідів тих, кому ми допомагали. Таким чином, ми мали нагоду засвідчити їм про Бога.

На молодіжну частину приходило 11 чоловік. Ми проводили із ними спортивні ігри та спілкувалися біля вогнища.

Андрій РОМАНЮК,
відповідальний
за регіональне служіння.

III З'ІЗД МОЛОДІЖНИХ КЕРІВНИКІВ ЦЕРКОВ ЄХБ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ

З 14-го по 17-те січня на базі відпочинку в с. Волошки проходив III З'їзд молодіжних керівників церков ЄХБ Рівненської області. Загалом серед присутніх налічувалося близько 40 молодіжних лідерів.

Організатори заходу поставили за мету: об'єднатися в Господі, підбити підсумки за минулий рік, розпланувати служіння на наступний і просто відпочити.

Відкриття з'їзду відбулося 14-го січня. Це було вечірнє зібрання, на якому присутні ділилися благословіннями, пережитими у минулому році. На закінчення пастор рівненської церкви «Благодать» Андрій Корнійчук виголосив проповідь, через яку наскрізною ниткою проходила думка про те, що серед «неправильних» обставин лідер повинен мати правильне серце, знати Господа та вести до Його пізнання свою команду. Цього ж вечора співом вихваляла Господа група прославлення вищезгаданої церкви.

Наступні два дні також пройшли благословенно та плідно, оскільки від початку до кінця були насичені молитвами, співом та навчальними лекціями. Лекторами у ці дні були віцепрезидент асоціації «Духовне Відродження» Михайло Черен-

Просимо молитися за проведення акції «Чисте серце», заплановану на 9–15 квітня.

ков (говорив на теми християнської культури та сучасного євангелізму) та відповідальний за навчання за програмою ВЕЕ у Південно-західному регіоні Андрій Романюк (порушував тему наставництва у молодіжному служінні). Опісля брати підбивали підсумки за минулорічну роботу, згадували різні проекти, заходи, а також ознайомилися з новими напрямками молодіжного відділу, такими як молитовне та соціальне служіння.

У п'ятницю (17-го січня) викладач Рівненського біблійного коледжу Василь Острий та молодіжний керівник церкви «Благодать» м. Рівного Олександр Муляр читали лекції про рівні духовного росту та прин-

ципи молодіжного служіння. В другій половині дня відбулося планування служіння на наступний рік, на якому затвердили дати таких заходів, як Обласний молодіжний конгрес (14-те березня), Обласний фестиваль (5-11 липня), тиждень соціальної євангелізації в області «Чисте серце» (9-15 квітня).

У суботу зранку відбулася дискусія на тему «Молодіжні християнські клуби та євангелізм серед молоді», де обговорювалися важливі питання, такі як: результати роботи в молодіжних християнських клубах; які євангелізації варто проводити серед молоді; доцільність молодіжних центрів, спортивних клубів або що.

Закінчився III З'їзд молодіжних керівників заключним зібранням, на якому молодіжні керівники ще більше запалилися вогнем віри. Пастор церкви «Спасіння» м. Рівного Володимир Гаврилюк виголосив проповідь на тему щоденного цілковитого посвячення Богові, щоби нести вогонь і віру своїй молоді та разом досягнути мети, поставленої на новий 2009 рік — рік духовного життя та соціального євангелізму в Україні.

Роман КУРБАЦЬКИЙ,
керівник молодіжного відділу
ООЦ ЄХБ.

Я багато чого дізнався нового, за що дуже вдячний вам і Богу. Хочу, щоб ви підтримували мене в молитві, а те, про що я довідався, буду старатися у будь-який спосіб втілювати в життя.

Дмитро ДЯК (с.Городок)

Я вирішив знайти учня, вдосконалити та розширити молодіжне служіння, організувати команду та займатися з нею духовно. Словом, внутрішніх змін — багато!

Роман КРЕЩУК (с.Плоска)

Найперше, що зрозумів, це те, що для якісного служіння потрібно, аби була команда, люди, які б мене підтримували і допомагали. Я побачив напрями служіння, яких у нас не звершують, одержав багато порад і запалився до служіння. Найбільше, що мене підбадьорило, це — вечірня молитва.

Дякую всім організаторам за цей захід, це потрібно проводити.

Андрій ХОРОШЕНКО
(с.Острожець)

Важко згадати, коли я востаннє запаливався ідеєю для служіння. Не пам'ятаю, коли хотів щось робити в церкві. Робив, оскільки розумів, що здаватися не треба, оскільки розумів важливість певного служіння. Нині в мене є, як на мене, з 5-6 перспективних ідей, яким я мрію дати життя.

Олег ЛЕВЦЕНЮК (м.Радивилів)

На цьому з'їзді я вирішив перепосвятити себе Богові, докорінно змінити своє життя і тих людей, яким я служу. Цей «заряд», який я отримав, хочу пронести впродовж цього року і запалювати всіх, хто має і не має бажання служити нашому Господу. Тверде рішення відкинути ліню і навчитися правильно жертвувати своїм часом.

Володимир АНТОНЮК
(м.Корець)

«ІДІТЬ... І ЄВАНГЕЛІЮ ПРОПОВІДУЙТЕ!»

Понад дві тисячі років минуло відтоді, як Ісус Христос дав Сво-
ім учням Велике Доручення:

«Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!»
У наш час це Доручення надто актуальне, особливо в період всесвітньої кризи. Багато людей шукають виходу зі скрути. Вони звертаються

до психологів, астрологів, чаклунів, сподіваючись хоч якось налагодити власне життя. Проте сьогодні інформаційна статистика волає про невпинне поширення алкоголізму, наркоманії, СНІДу, а також про кількісне зростання суїцидів. Мільйони людей, не знайшовши виходу з глухого кута і втративши останню надію, стоять на межі загибелі, на краю прірви. Однак вихід є. Його пропонує Ісус Христос.

Дорогі брати та сестри! Не зацікалюймося на матеріальній кризі, що спіткала сучасний світ, а розплющмо очі і погляньмо, що навколо панує глибока духовна криза. Та не сумуймо, адже нам, християнам ХХІ сторіччя, Господь подарував особливу свободу, що дає можливість нести Благую Вістку світові, який гине навколо нас. Такої свободи проповіді Євангелія, як в Україні, без перебільшення можна сказати, немає в жодній іншій країні світу.

Нині в Україні Блага Вістка звучить на міських майданах, стадіонах, у концертних залах. Раніше про таку свободу можна було лише мріяти.

На початку цього року мені із сином Віталієм та братом Ігорем Яремчуком випала нагода провести євангелізацію в Росії, точніше в м. Іркутську та Іркутській області. З великими труднощами нам дозволили реалізувати євангелізаційну програму в неопалюваному клубі м. Кирен, Іркутської області. Для цього нам довелося витратити чимало часу, аби домовитися з прокурором й адміністрацією. А в цей час за вікном було мінус тридцять. Слава Богові, за коротке перебування в Іркутській області з Божою допомогою ми провели 14 євангелізацій, до Господа повернулося понад двісті чоловік. Знаходячись у Росії, особливо починаєш цінувати свободу слова, свободу віросповідання, свободу проповіді у нас, в Україні.

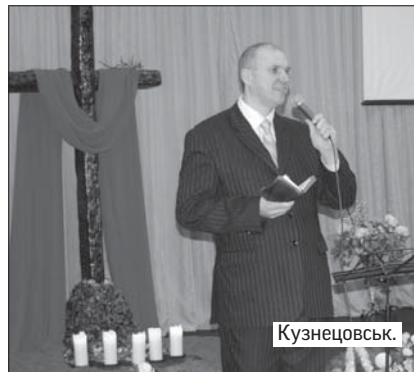
У різдвяні свята завдяки Божому сприянню

ми звершували благовісницьке служіння в м. Рівному та Рівненській області. З 8-го по 19-те січня було проведено 12 євангелізацій. Багато людей, котрі слухали різдвяну програму, проповідь Слова Божого, виходили наперед, схиляли коліна і вперше зверталися до Бога в молитві покаяння. Ми бачили сльози радості і гарячі молитви до Господа в кожній церкві.

Моє серце переповнене вдячністю Богові за можливість проголошувати Його Вістку. Також висловлюю щире подяку та бажаю Божих благословень голові ООЦ ЄХБ Михайлу Ільюку, заступнику голови ООЦ ЄХБ Володимирі Нестеруку та керівникові відділу благовістя Олександру Гаврилюку. Дякую всім пресвітерам церков Рівненської області за підготовку до євангелізацій. Особливо дякую всій команді відділу благовістя за готовність проголошувати Благую Вістку. Зі свого боку хочу запевнити, що якщо буде на те воля Божа, якщо Господь ще продовжуватиме благословляти нас Своєю милістю та благодаттю, то я буду радий брати участь в євангелізаційних програмах у містах, районних центрах та селах лише для того, щоб ЗАВЖДИ ПРОГЛОШУВАТИ БЛАГУ ВІСТКУ!

З братерською любов'ю,
Валерій ЩЕРБИНА.

Кузнецовськ.

Кузнецовськ.

Здолбунів.

Березно.

Сарни.

Рівне, церква «Відродження».

КАЛЕНДАР

20-го грудня була проведена духовно збудовуюча святкова зустріч для керівників клубів «Майбутнє України», недільних шкіл та таборів на тему «Блаженні чисті серцем», приурочена святу Різдва Христового.

Рівненська обласна спілка батьків-вихователів та опікунів захисту прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, «Промінь надії» спільно з відділом дитячого служіння при ООЦ ЄХБ запрошує на зустрічі у батьківський клуб «Велика родина» сім'ї, які виховують прийомних дітей, багатодітні родини та усіх, кого цікавлять проблеми виховання дітей у сім'ї.

Під час спілкування батьків для дітей із цих сімей діє клуб «Майбутнє України». Там хлопчики і дівчатка під керівництвом старших друзів із Рівненської церкви ЄХБ займаються у гуртках та спортивних секціях.

Наші зустрічі відбуваються щосуботи о 14 год у приміщенні школи №6 м. Рівного, що по вул. Олени Пчілки, 9.

Довідки за телефоном:
436-216 — Інна Миколаївна Новосад.

Рівненська обласна спілка батьків-вихователів та опікунів захисту прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, «Промінь надії» та відділ дитячого служіння при ООЦ ЄХБ висловлюють щире подяку церкві с. Малево та особисто пастору Леоніду В'ячеславовичу Хорошенку за підтримку та допомогу в організації та проведенні стаціонарного табору для сімей, які виховують дітей-сиріт, що проходив в с. Малево з 2 по 5 січня 2009 року.

Нехай Бог благословить ваші люблячі серця та щедрі руки! У своїх молитвах ми дякуємо Богові за вас і за тих людей, котрі разом із вами підтримали нас у цьому важливому служінні.

Відділ дитячого служіння при ООЦ ЄХБ висловлює щире подяку родині Дятликів та безпосередньо Миколі Содоновичу за постійну підтримку та сприяння в друкуванні книг. За їхньою участю надрукована чергова нова навчальна програма для підлітків «Кодекс честі. Права та свободи».

Пропонуємо посібник для літніх таборів та для підліткових, малих чи домашніх груп.

Під час зимових канікул були проведені:

- різдвяний денний табір для дітей та підлітків в с. Ставки;
- різдвяний денний табір для дітей та підлітків в м. Костопіль;
- різдвяний денний табір для дітей та підлітків в м. Рівне, організований церквою «Відродження»;
- різдвяна дитяча євангелізація в с. Малево за участю лялькового театру церкви «Відродження».

ДОБРИХ СПРАВ

І ти тут?

«А ти чому тут?.. Що ти взагалі тут робиш?.. Хто тебе сюди кликав?.. Як ти сюди потрапив?.. Кому ти тут потрібен?.. І, власне кажучи, хто ти такий і що ти собою являєш?.. Ану давай-но звідсіля»...

Боюсь, що і тобі до болю знайомі такі слова. Як прикро чути їх. Можливо, і тепер я навів тобі неприємні спогади, думки чи навіть почуття. Пробач...

Тепер ти по-особливому цінна людина у Бога, адже ти посвятив себе на велике діло — виривати у ворога душ людських зранені гріхом дитячі серденька. По-особливому Бог дивиться на тебе з неба: Він приготував для тебе величну і славу перемогу, вінці та славу. Його бажання — аби ти за зовсім короткий подарований тобі час відкрив увіреним тобі дівчаткам чи хлоп'ятам силу і велич, любов і доброту Всевишнього. І Він поряд... Прислухайся... Відчуваєш присутність Його сили?..

Часто в такі світлі та теплі почуття зграєю чорних круків вриваються запитання, що тривожать єство, бентежать душу і стараються збити з «Божої хвили». Це той самий, хто звів Адама і Єву, Самсона, Давида, Соломона, хто вбив чотирнадцять тисяч

**Только придя в свой Небесный Дом
Сможем мы точно ответить,
Сколько детей
повстречалось с Христом,
В нас Его образ заметив.**

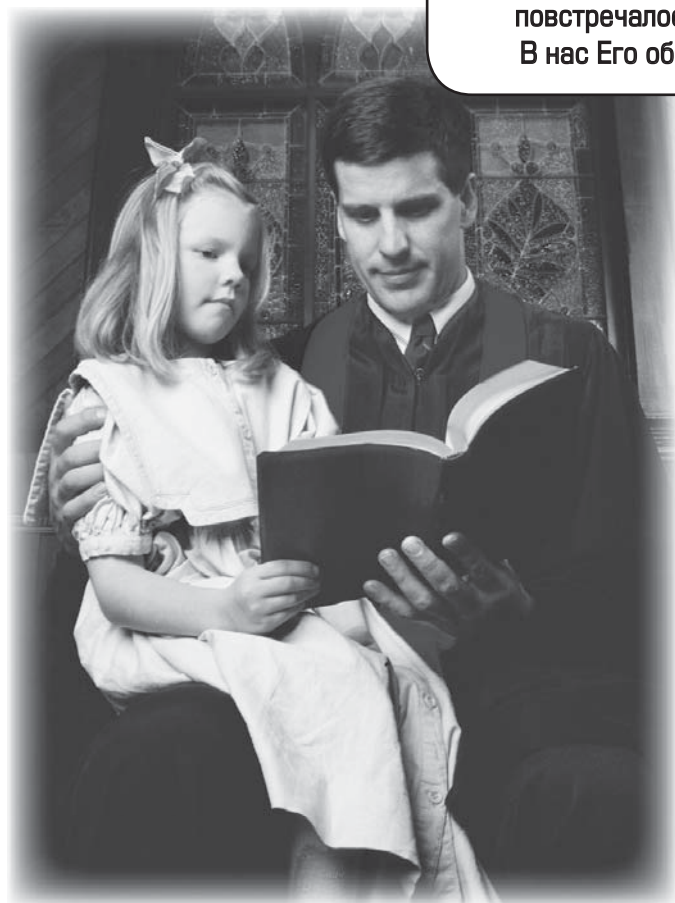
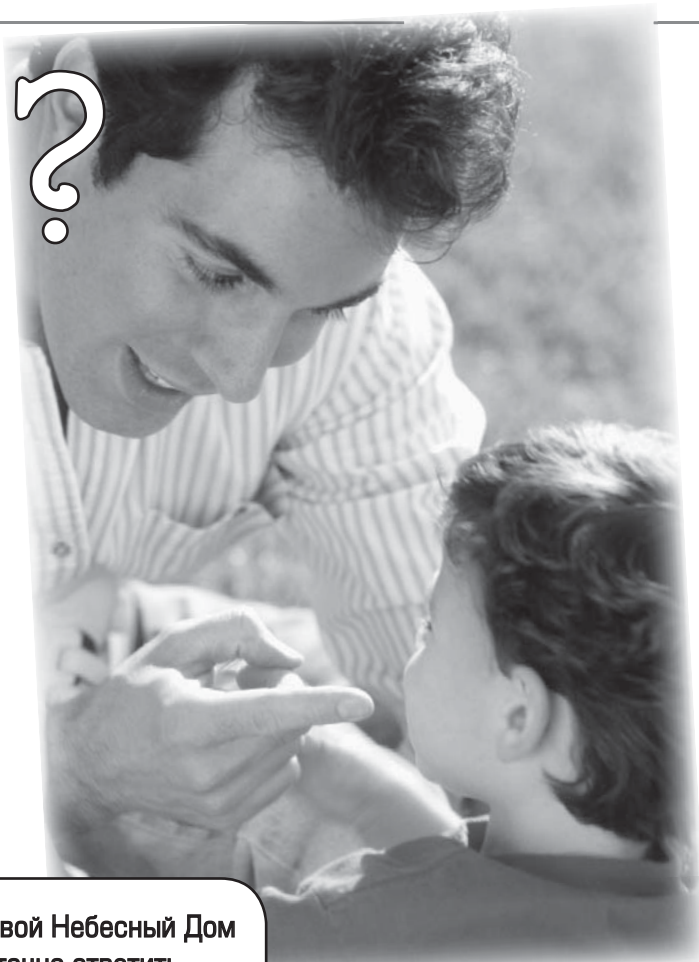
ні в чому не винних немовлят, бажаючи смерті Ісуса, хто замордував одинадцять апостолів і тисячі тисяч християн спалив, розіп'яв,

четвертував, бичував, мучив та катував, прагнучи заглушити голос Божий, щоби ти ніколи-ніколи не почув його і не отримав неба у спадщину. Він сьогодні закидає тобі запитання, на які не чекає відповіді. Його мета — аби ти образився, втопився, щоб тобі все набридло, зникло бажання працювати, боротись і... перемагати.

Бог лагідним та тихим голосом підтримує тебе, це Він дав тобі життя, Він у страшенних муках здобув тобі вічність, Він подарував тобі сьогоднішній день... Що ти скажеш Йому?.. Зрадиш, як Юда?.. Плюнеш в обличчя, як фарисей?.. Вдариш кием по терновому вінку, як римський воєка?.. Чи впадеш до ніг Його, як любий учень, і посвятиш себе цілком, від ніг до голови, з усіма бажаннями, думками — таким, як ти є...

Лише у твоїй владі сьогодні сказати Богові: «Так», а дияволу: — «Відійди від мене». Нехай Всевишній дасть тобі мужності для цього... І в служінні твоєму тоді звершиться щось величне і славне. Затамувавши подих ти стежитимеш, як змінюються твої вихованці, і найбільшою нагородою для тебе тоді будуть широко розплючені від захоплення Божою красою оченята.

Олександр ЯРМУШКО.

ХРИСТИЯНСЬКИЙ КОНСУЛЬТАЦІЙНИЙ ЦЕНТР СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВОГО ЗАХИСТУ ДІТЕЙ-СИРІТ ТА ДІТЕЙ, ПОЗБАВЛЕНИХ БАТЬКІВСЬКОГО ПІКЛУВАННЯ

“ДОРОГА ДО ОСЕЛІ”

1. Основні напрями діяльності Центру:

- надання консультацій соціально-правового захисту дітей та інформаційно-методичної допомоги;
- функціонування служби «Телефон довіри для тебе» з питань: усиновлення, опіки та піклування, створення прийомної сім'ї, дитячого будинку сімейного типу;
- надання допомоги та підтримки безпосередньо в самому процесі влаштування дитини в родину;
- популяризація форм сімейного виховання дітей.

2. 80% громадян України вважають, що в сім'ї прийомних батьків дитина, яка втратила рідну сім'ю, буде краще почуватися, ніж в інтернатному закладі. Про це свідчать підсумки соціологічного опитування «Усиновлення: чи готові дорослі реалізувати потреби дітей», оприлюднені 27 листопада 2008 року на Всеукраїнському форумі усиновлювачів.

3. Кожній дитині на Землі потрібна сім'я, батьківська турбота, любов і тепло, родинний затишок! Сімейне виховання значно різниться від виховання дітей в інтернатних закладах.

Тільки сім'я здатна забезпечити задоволення основних потреб дитини, надати стимули для її подальшого розвитку. Якщо не існує можливості для дитини жити з рідними батьками, найкраща альтернатива – це усиновлення, удочеріння, прийомна сім'я.

Якщо Ви не байдужі до дитячих долей, допоможіть сиротам та позбавленим батьківського піклування нашого міста та області знайти свою сім'ю.

За довідками звертатися по тел. 8 0362 438-238; 8 097 645-34-44

4. Партнери Християнського Консультативного Центру «Дорога до оселі»:

- Церква євангельських християн-баптистів «Благодать», м. Рівне;
- «Міжнародна громадська організація «Наша Спащина»;
- оператор цифрового зв'язку «Інтертелеком»;
- VPM оперативна поліграфія;
- фірма «Рівнетрансбуд».

Вітаємо з рукопокладенням

СЕРГІЯ ОПАЛЬКА

на дияконське служіння

Урочисте богослужіння з цієї нагоди відбулося 25 січня 2009 р. в рівненській церкві ЄХБ «Життя».

Рукопокладення звершили голова ООЦ ЄХБ, пастор Михайло Ільюк та пастор місцевої церкви Руслан Фомічов.

ПАВЛА ОСТАПОВИЧА

на пасторське служіння

Урочисте богослужіння з цієї нагоди відбулося 8 березня 2009 р. в церкві ЄХБ с. Залужжя, Дубровицького району.

Рукопокладення звершили перший заст. голови ООЦ ЄХБ, пастор Ілля Корнійчук та член обласної пресвітерської ради, пастор церкви ЄХБ с. Бережки, Дубровицького району Григорій Жакун.

25 січня 2009 року відбулося різдвяне благовістя у с. Хотинь, Рівненського р-ну. Молодь Першої рівненської церкви ЄХБ та місцеві віруючі

об'єдналися разом для проповіді Євангелія.

У благовісті взяли участь дітки з невірнучих сімей, які відвідують недільну школу.

Наша адреса:

редакція «Свічника»,
вул.Дворецька, 41, м.Рівне 33001

Електронна пошта:
shevchuk_luda@mail.ru

Тел. 8 (0362) 63-34-11
(канцелярія обласного об'єднання церков ЄХБ),
8 (0362) 22-44-81 (Людмила Шевчук)

Тема наступного журналу:

“... Вмію жити і в бідності, вмію жити і в достатку...”

**III з'їзд молодіжних
керівників церков ЄХБ
Рівненської області
14-17 січня 2009 р.**

80-РІЧЧЯ БОРІВСЬКОЇ ЦЕРКВИ ЄХБ

